

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீகோமளவல்லீ ஸமேத ஸ்ரீஆராவமுத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

(திருவெமுகூற்றிருக்கை கண்ட ஆராவமுதன்)

திருக்குடந்தை உறைகின்ற ஆராவமுதன் விஷயமாக

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவெமுகூற்றிருக்கை

இதற்கு

பரமகாருணிகரான ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

இரண்டு வ்யாக்யானங்கள்

இதற்கான

எளிய தமிழ்நடை விளக்கம்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீஅஹோபிலதாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(email: sridharan_book@yahoo.co.in)

அறிமுகம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆறு பிரபந்தங்களில் மூன்றாவதாக அமைந்தது திருவெழுகூற்றிருக்கை ஆகும். உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டுத் திரிந்த ஆழ்வாரைத் திருத்தி, தனது பணியில் ஈடுபடுத்த அரசர்கள் திருவுள்ளம் கொண்டான். விஷயங்களில் ஈடுபட்ட இவரை, சாஸ்த்ர உபதேசங்கள் மூலம் திருத்த இயலாது என்று எண்ணி, தனது அழகைக் காட்டியே திருத்தி, தன் திருவாய் மூலமாகவே இவருக்குத் திருமந்திரத்தின் பொருளை உபதேசம் செய்தான். ஆழ்வாரும் அரசர்கள் வசப்பட்டு “வாடினேன் வாடி” என்று தொடங்கும் பெரியதிருமொழியை அருளிச்செய்தார். எம்பெருமான் வாசம் செய்யும் திவ்யதேசங்கள் அனைத்திற்கும் சென்று களித்தார்.

இப்படியாகப் பெரியதிருமொழி அருளிச்செய்த ஆழ்வாருக்கு, அவனைப் பிரிந்து இருக்க இயலவில்லை. மிகுந்த தாகம் கொண்ட ஒருவன், குளத்திலே விழுந்து நீரைப் பருகுவது போன்று, திருக்குறுந்தாண்டகம் மூலம் எம்பெருமானை அனுபவித்தார். ஆயினும், மிகுதியான தாகத்திற்குக் குறைவான நீர் போதாது என்பதற்கு ஏற்ப, திருகுறுந்தாண்டகத்தை அருளிச் செய்த பின்னரும், ஆழ்வாருக்கு மனநிறைவு உண்டாகவில்லை. மாறாக மிகுந்த பிரிவுத் துன்பத்தையே உண்டாக்கிவிட்டது. எனவே இந்தப் பிரபந்தம் மூலம் அவனது திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தார்.

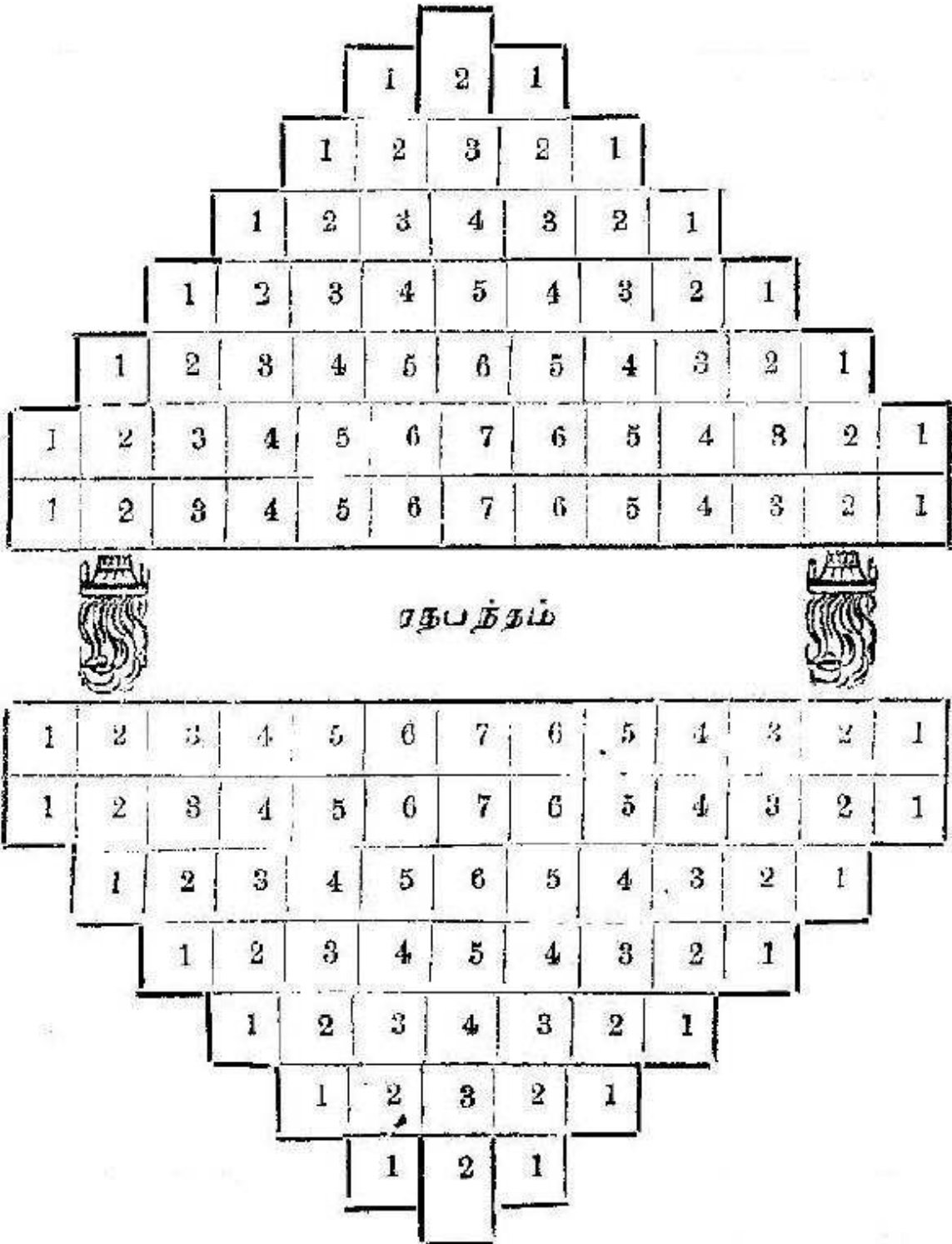
இந்தப் பிரபந்தம் திருக்குடந்தை அண்ணல் ஆராவமுதனைப் பற்றியது என்பது பரந்த அபிப்ராயம் ஆகும். நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி 5-8க்கான விளக்கமே இந்தப் பிரபந்தம் என்பதும் ப்ரஸித்தம்.

இந்தப் பிரபந்தத்துக்கு “வ்யாக்யானச் சக்ரவர்த்தி” என்று போற்றப்படும் பரமகாருணிகரான ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை இரண்டு வ்யாக்யானங்கள் அருளிச்செய்தார். இதன் மூலம், இந்தப் பிரபந்தத்தின் மேன்மையை உணரலாம்.

ஆழ்வாரின் சித்திர கவித்திறன்

கவித்திறனில் ஆசுகவி, மதுரகவி, சித்திரக்கவி மற்றும் விஸ்தாரக்கவி என்று நான்கு பிரிவுகள் உண்டு. இவற்றில் சித்திரக்கவி என்பது, ஒரு குறிப்பிட்ட உருவம் தோன்றுமாறு கவிதைகளை அமைப்பதாகும். எழுகூற்றிருக்கை என்பது சித்திரக்கவி பிரிவில் அடங்கியதாகும்.

சித்திரக்கவி மூலம் சித்திரங்கள் அமைப்பது - சக்ரபந்தம் (சக்கர உருவம்), பத்மபந்தம் (தாமரை உருவம்), நாகபந்தம், ரதபந்தம் (தேரின் உருவம்) - முதலான வகைகள் ஆகும். இவற்றில் ஆழ்வார் இங்கு ரதபந்த முறையில் இந்தப் பிரபந்தத்தை அமைத்துள்ளார். ரதபந்தம் என்பது, தேரின் உருவத்தைக் கட்டங்களில் கொண்டுவந்து, அந்தக் கட்டங்களுக்கு எண்கள் இட்டு, அந்த எண்ணிக்கை பாசுரத்தின் சொற்களாக அமையும்படிச் செய்வதாகும். இதனை அடுத்த சில பக்கங்களில் காணலாம். இதனைக் காண்பவர்களுக்கு எளிதாக விளங்கிவிடும் என்பதால், மேலும் விளக்கவில்லை. இந்த அருமையான படங்கள் ஸ்ரீகாஞ்சி ஸ்வாமியின் திவ்யார்த்த தீபிகை உரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை ஆகும்.

1	ஒரு பெருந்தி	2	இரு மலர்த் தன்கில்	1	ஒருமுறை யாய்க்கி னீன் நனை
2	இருசுடர் மீதினி வியங்கா	3	மும்மதி னிலங்கை	2	இருகால் வளைபு
3	3. முவடி	4	4. கால் கிலம் வேண்டி	3	3. முப்புரி நூலெட்டு மாணா யிலங்கு....
4	4	5	5	4	4
5	5	6	6	5	5
6	6	7	7	6	6
7	7	8	8	7	7
8	8	9	9	8	8
9	9	10	10	9	9
10	10	11	11	10	10
11	11	12	12	11	11
12	12	13	13	12	12
13	13	14	14	13	13
14	14	15	15	14	14
15	15	16	16	15	15
16	16	17	17	16	16
17	17	18	18	17	17
18	18	19	19	18	18
19	19	20	20	19	19
20	20	21	21	20	20
21	21	22	22	21	21
22	22	23	23	22	22
23	23	24	24	23	23
24	24	25	25	24	24
25	25	26	26	25	25
26	26	27	27	26	26
27	27	28	28	27	27
28	28	29	29	28	28
29	29	30	30	29	29
30	30	31	31	30	30
31	31	32	32	31	31
32	32	33	33	32	32
33	33	34	34	33	33
34	34	35	35	34	34
35	35	36	36	35	35
36	36	37	37	36	36
37	37	38	38	37	37
38	38	39	39	38	38
39	39	40	40	39	39
40	40	41	41	40	40
41	41	42	42	41	41
42	42	43	43	42	42
43	43	44	44	43	43
44	44	45	45	44	44
45	45	46	46	45	45
46	46	47	47	46	46
47	47	48	48	47	47
48	48	49	49	48	48
49	49	50	50	49	49
50	50	51	51	50	50
51	51	52	52	51	51
52	52	53	53	52	52
53	53	54	54	53	53
54	54	55	55	54	54
55	55	56	56	55	55
56	56	57	57	56	56
57	57	58	58	57	57
58	58	59	59	58	58
59	59	60	60	59	59
60	60	61	61	60	60
61	61	62	62	61	61
62	62	63	63	62	62
63	63	64	64	63	63
64	64	65	65	64	64
65	65	66	66	65	65
66	66	67	67	66	66
67	67	68	68	67	67
68	68	69	69	68	68
69	69	70	70	69	69
70	70	71	71	70	70
71	71	72	72	71	71
72	72	73	73	72	72
73	73	74	74	73	73
74	74	75	75	74	74
75	75	76	76	75	75
76	76	77	77	76	76
77	77	78	78	77	77
78	78	79	79	78	78
79	79	80	80	79	79
80	80	81	81	80	80
81	81	82	82	81	81
82	82	83	83	82	82
83	83	84	84	83	83
84	84	85	85	84	84
85	85	86	86	85	85
86	86	87	87	86	86
87	87	88	88	87	87
88	88	89	89	88	88
89	89	90	90	89	89
90	90	91	91	90	90
91	91	92	92	91	91
92	92	93	93	92	92
93	93	94	94	93	93
94	94	95	95	94	94
95	95	96	96	95	95
96	96	97	97	96	96
97	97	98	98	97	97
98	98	99	99	98	98
99	99	100	100	99	99

திருவெழுகூற்றிருக்கை தனியன் (எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தது)

வாழி பரகாலன் வாழி கலிகன்றி
வாழி குறையலூர் வாழ்வேந்தன் – வாழியரோ
மாயோனை வாள் வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்
தூயோன் சுடர்மான வேல்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த தனியன் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை – எம்பெருமானுக்குத் திருமதிள்போலே அரணாயிருப்பதான ஆறு ப்ரபந்தங்கள் செய்தருளின ஆழ்வாருடைய திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி அவரை வாழ்த்துகிறது இதில். ப்ரத்யக்ஷே குரவஸ் ஸ்துத்யா: என்னக் கடவதிநே. ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாவதாரமாய் எப்போதுமெல்லார்க்கும் ப்ரத்யக்ஷராயிறேயிருப்பது.

அவதாரிகை விளக்கம் – பெரியபெருமாளுக்கு திருமதிள் சுவர்கள் போன்று அரணாக திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த ஆறு பிரபந்தங்கள் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரின் திருநாமங்களைக் கூறி, அவரை இந்தத் தனியன் வாழ்த்துகிறது. ப்ரத்யக்ஷே குரவஸ் ஸ்துத்யா: - ஆசார்யர்களை நேரில் துதிக்க வேண்டும் – என்பது ப்ரஸித்தம். ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாவதாரமாக அனைத்து திவ்யதேசங்களிலும், எப்போதும் எல்லாரும் காணும்படியாக எழுந்தருளியுள்ளார்கள் அல்லவோ?

தனியன் பொருள் – மற்ற சமயங்களுக்கு யமன் போன்றவரான திருமங்கையாழ்வார் வாழவேண்டும். கலிபுருஷனை அழித்தவரான திருமங்கையாழ்வார் வாழவேண்டும். திருக்குறையலூர் என்னும் நகரம் சிறக்கும்படி, அதனுடைய மன்னரான திருமங்கையாழ்வார் வாழவேண்டும். மாயங்கள் பல நிறைந்த எம்பெருமானிடம் தனது வாளின் வலிமையைக் காண்பித்து, அவனை மடக்கி, அவனிடமிருந்து வாள் முனையில் திருமந்திர உபதேசம் பெற்றவரும், தூய்மையானவரும் ஆகிய திருமங்கையாழ்வாரின் ஒளி பொருந்தியதும் மேன்மை உடையதும் ஆகிய வேல் வாழவேண்டும்.

தனியன் வ்யாக்யானம் – (வாழிபரகாலன்) – பகவத் த்விட்டுக்களான ப்ரதிகூலர்க்குக் காலனானவர் வாழி. (வாழி கலிகன்றி) – கலிதோஷ நிவாரகர் வாழி. (குறையலூர் வாழ்வேந்தன்) – திருக்குறையலூரை அவதார ஸ்தலமாக உடையராய். அது வாழும்படிக்கு அதை நோக்குகிற ராஜாவென்னுதல். அங்கே வாழுகிறவரென்னுதல்.

(மாயோனை வாள் வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன் தூயோன் சுடர்மான வேல் வாழியரோ) – என்று ஆழ்வாரையும், அவர் திருக்கையில் வேலையும் ஒருகாலே ஆசாஸித்தபடி. (மாயோனை) – அரங்கத்தரவணைப் பள்ளி கொள்ளும் மாயோனையிறே வாள் வலியால் மந்திரங்கொண்டது. தென்னரங்கன் தன்னை வழி பறித்த வாளனிறே. கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டவரிடத்திலேயிறே மந்திரப்பொருள் கைக்கொண்டது. மந்திரத்தைப் பற்றியிறே மந்திரம் கொண்டது. (மங்கையர்கோன்) – மங்கை மன்னனிறே. (தூயோன்) – தூய்மையென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியையுடையவர். “அங்கமலத் தடவயல் சூழாலி நாடனருள் மாரியரட்டமுக்கி யடையார் சீயம் கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கைவேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன்” என்று தாமே தம் திருநாமங்களைக் கூறினாரிறே. (சுடர்மானவேல்) – தேஜோரூபமான மானவேல் – பெரியவேல். திருமங்கைமன்னன் எடுக்கும்படியான வேல். (வாழியரோ) – இத்தால் – ஆழ்வாரோபாதி ஆயுதமும் ஆசாஸ்யமென்றபடி. “நின் கையில் வேல் போற்றி” என்னக் கடவதிறே. இதுதான், கொற்ற வேலாகையாலே வெற்றி வேலாயிருக்கும். அத்தாலே – இதின் விஜயத்தை வேண்டுகிறது.

தனியன் வ்யாக்யான விளக்கம் - (வாழிபரகாலன்) – எம்பெருமானைத் தூஷிப்பவர்களுக்குக் காலன் போன்ற ஆழ்வார் வாழவேண்டும். (வாழிகலிகன்றி) – கலியின் மூலம் பீடித்த தோஷங்களை நீக்கவல்ல ஆழ்வார் வாழவேண்டும். (குறையலூர் வாழ்வேந்தன்) – திருக்குறையலூரை தன்னுடைய பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர், அந்த நகரம் சிறப்பாக வாழும்படியாக அதனைக் காக்கின்ற அதன் அரசர், அங்கேயே நிரந்தரமாக வாழ்பவர். (மாயோனை வாள் வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன் தூயோன் சுடர்மான வேல் வாழியரோ) – இதன் மூலம் ஆழ்வாரையும், அவரது திருக்கரத்தில் உள்ள வேலையும் ஒருங்கே புகழ்ந்து கூறுதல். (மாயோனை) – திருவரங்கத்தில் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தபடி உள்ள பெரியபெருமாளிடம் அல்லவோ இந்த ஆழ்வார் தனது வாளின் வலிமையைக் காண்பித்து, அவனிடமிருந்து திருமந்திர உபதேசம் பெற்றார்? தென்னரங்கனையே வழிப்பறி செய்த வாள் அல்லவோ? நாச்சியார் திருமொழி (11-6) - கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன் மீது விருப்பம் கொண்டவர்களின் அனைத்து உடைமைகளையும் பறித்துக் கொள்ளும் வலிமையுடைவன் அல்லவோ அரங்கன்? அவனிடமிருந்தே இவர் திருமந்திரத்தைக் கவர்ந்து பெற்றாரே! திருமந்திரத்தை திருமந்திரமான அழகிய மணவாளனிடமிருந்தே பெற்றவர் அல்லவோ? (மங்கையர்கோன்) – திருமங்கைநாட்டின் மன்னன். (தூயோன்) – அகத்தூய்மை, புறத்தூய்மை ஆகிய இரண்டையும் ஒருங்கே கொண்டவர். இங்கு கூறப்பட்ட தனது பல திருநாமங்களை இவரே பெரிய திருமொழியில் (3-4-10) - அங்கமலத் தடவயல் சூழாலி நாடனருள் மாரியரட்டமுக்கி யடையார் சீயம்

கொங்குமலர்க் குழலியர்வேள் மங்கைவேந்தன் கொற்றவேல் பரகாலன் கலியன் – என்று கூறினார் அல்லவோ? (சுடர்மானவேல்) – ஜோதிருபமாக உள்ள பெரியவேல், திருமங்கைமன்னன் தனது திருக்கரத்தில் எடுக்கும்படியான தகுதி கொண்ட வேல். (வாழியரோ) – ஆழ்வாரைப் புகழ்வது போன்றே அவரது வேலையும் புகழ்தல் வேண்டும். திருப்பாவையில் (24) – நின்கையில் வேல் போற்றி – என்று கூறப்பட்டது அல்லவோ? கொற்றவேல் என்று பெரியதிருமொழியில் (3-4-10) இவரே அருளிச்செய்த வெற்றிவேல். இதற்கும் வெற்றியைக் கூறுகிறார்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த தனியன் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்
பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அவதாரிகை - 1

ஸம்ஸார ஸ்வபாவாநுஸந்தாநத்தாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் அதுக்குப் பரிஹாரமாக அவன் குணங்களை நெஞ்சாலே நினைத்தும், வாயாலே பேசியும், திருவடிகளிலே விழுந்தும் தரித்தார். “இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடும் உமக்குத்தான் செய்ய வேண்டுவதென்?” என்று கேட்க, “த்வநுபவ விரோதியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்தை வாஸனையோடே போக்கித் தரவேணும்” என்றார். “அது பிள்ளை நம்மால் செய்யலாவதன்றே” என்ன. “உன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்தியென்ன, ரக்ஷணமென்ன. இவற்றுக்குக் கடவையாய், ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாய், ஆபத்ஸகனாயிருக்கிற நீயே என்னுடைய ஸம்ஸாரதுக்கத்தைக் கழித்துத் தருமித்தனையல்லாது என்னால் கழித்துக் கொள்ளப் போகாது”, என்று திருவடிகளிலே விழுந்து தம் தசையை அறிவிக்கிறாராயிருக்கிறது.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த தனியன் வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்
பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அவதாரிகை - 1

ஸம்ஸார ஸ்வபாவாநுஸந்தாநத்தாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார் அதுக்குப் பரிஹாரமாக அவன் குணங்களை நெஞ்சாலே நினைத்தும், வாயாலே பேசியும்,

திருவடிகளிலே விழுந்தும் தரித்தார். “இங்ஙனே கிடந்து நோவுபடும் உமக்குத்தான் செய்ய வேண்டுவதென்?” என்று கேட்க, “த்வதநுபவ விரோதியாயிருக்கிற ஸம்ஸாரத்தை வாஸனையோடே போக்கித் தரவேணும்” என்றார். “அது பின்னை நம்மால் செய்யலாவதன்றே” என்ன. “உன்னையொழிந்த ஸகல பதார்த்தங்களினுடைய உத்பத்தியென்ன, ரக்ஷணமென்ன. இவற்றுக்குக் கடவையாய், ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாய், ஆபத்ஸகனாயிருக்கிற நீயே என்னுடைய ஸம்ஸாரதுக்கத்தைக் கழித்துத் தருமித்தனையல்லாது என்னால் கழித்துக் கொள்ளப் போகாது”, என்று திருவடிகளிலே விழுந்து தம் தசையை அறிவிக்கிறாராயிருக்கிறது.

விளக்கம் – ஸம்ஸார வாழ்வின் தாழ்வையும் கொடுமையையும் எண்ணி, ஆழ்வார் மிகவும் அஞ்சியபடி நின்றார். இந்த வாழ்வுக்கு ஏற்ற பரிகாரமாக எம்பெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்களைத் தனது நெஞ்சால் எண்ணியும், வாயால் புகழ்ந்தபடியும், அவன் திருவடிகளிலேயே விழுந்தபடியும் கிடந்தார். இதனைக் கண்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “இவ்விதமாக நீவிர் மிகவும் வருந்தியபடி உள்ளீரே! உமக்கு நான் செய்ய வேண்டியது ஏதாவது உண்டா?”, என்று கேட்டான். அதற்கு ஆழ்வார், “உன்னுடைய அனுபவம் எனக்கு ஏற்படத் தடையாக உள்ள இந்த ஸம்ஸாரத்தை, அதன் வாசனையுடன் நீ நீக்கி விடவேண்டும்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பெரியபெருமாள், “அதனை என்னால் செய்ய இயலாது (அனுபவித்தே கழிக்கவேண்டும் என்று கருத்து)”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “உன்னைத் தவிர உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களின் உற்பத்தி, ரக்ஷணம் ஆகியவற்றுக்கு ஆதாரமாகவும், அனைத்திற்கும் அண்டும் இடமாகவும், அனைத்திற்கும் துன்ப காலத்தில் துணையாய் நிற்பவனும் ஆகிய உன்னால் மட்டுமே என்னுடைய ஸம்ஸார துக்கத்தை நீக்க முடியும். இதனை விடுத்து, என்னாலே இதனைச் செய்ய இயலாது”, என்று தனது இயலாமையைக் கூறி, அவனது திருவடிகளில் சரணம் என்று விழுந்தார்.

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த அவதாரிகை - 2

முதலிலே கரணகளேபரவிதுரமாய், தமோபூதமாய், அவிஜ்ஞேய ஸ்வரூபமாய், அசித் கல்பமாயிருக்கிற இவற்றை அர்த்தித்வாதி நிரபேக்ஷமாக உன்னுடைய நிரவதிகதையாலே உண்டாக்கின நீயேயருளிக் கடாக்கியாயாகில், அமுநி புவநாநி பவிதும் நாலம் முதலிலே இவையுண்டாகவே மாட்டாது. ஸத்தையே தொடங்கி

உன்னதீநமான பின்பு உன்னையொழிய இவற்றுக்கு ஒரு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி கூடாதென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? இதில்லாதவன்று உண்டாக்கின நீயே இதுக்கொரு போக்கடி பார்க்கையொழிய நானொன்று செய்து உன்னைப் பெறுகையென்றொரு பொருளுண்டோ?

விளக்கம் - ப்ரளயம் உண்டான காலத்தில் உடல் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் இல்லாதவர்களாக, தமஸ் என்னும் இருள் சூழ்ந்தவர்களாக, அறியாமையே ஸ்வரூபமாக அசித் பொருள்களுடன் வேறுபாடு காண இயலாமல் ஒன்றாகக் கலந்து நாங்கள் இருந்தோம். இப்படிப்பட்ட எங்களை, எங்களிடம் இருந்து எதனையும் எதிர்பாராமலேயே, உனது கருணை மூலம் நீ கடாஷ்டிக்கவில்லை என்றால் ஸ்தோத்ரரத்னம் (10) - அமுநி புவநாநி பவிதும் நாலம் - இந்த உலகங்கள் உண்டாகாது - என்னும்படி, இவை எதுவுமே உண்டாகாது. ஆக எங்களது அனைத்தும் உன்னையே அண்டி உள்ளது என்று கூறிய பின்னர், உனது ஆதரவு இல்லாமல் எங்களுக்கு ஏதேனும் தானாகவே கைகூடுவதோ, கைகூடாமல் இருப்பதோ நிகழாது என்று கூறவும் வேண்டுமோ? இவ்விதம் என்னால் எதுவும் நானாகவே செய்ய இயலாதபோது, என்னைப் படைத்த நீயே என்னிடம், என்னைக் காத்துக் கொள்ள ஏற்ற வழியைக் கூறவேண்டும். அப்படி அல்லாமல், நானாகவே முயற்சி செய்து உன்னை அடைவதற்கு ஏதேனும் வழி உண்டா?

வ்யாக்யானம் - சரணாமறை பயந்த இத்யாதி - ஜ்ஞாநாதிகனான சதுர்முகனோடே கூட உத்பத்தி விநாசாதிகளுக்குக் கர்மீபவிக்கிற ஸகல சேதனர்க்கும் ரசைஷயென்று பெற்ற பெற்றவையெல்லாம், “நம் மேல் வினைகடிவான்” என்கிறபடியே ஆச்ரித விரோதி நிரஸநத்துக்காக்கக் கையிலே திருவாழியை தரித்துக் கொண்டிருக்கிற உபகாரகனான அவன் பார்க்கில் பார்க்குமித்தனையல்லது வேறு கடல் சூழ்ந்த பூமியிலுள்ள சேதநர் தங்களுக்கு ரசைஷ தாங்களன்றியார்கள். அவனையொழிய இவையறியாதொழிய வேண்டுகிறதென்னென்னில் நைவ கிஞ்சித் இத்யாதி - உனக்குப் பரோஷமாயிருப்பதொன்றில்லை; எத்தனையேனும் ஜ்ஞாநாதிகரா யிருப்பார்க்கும் நீ கண்ணுக்கு விஷயமாகாய்; உனக்குக் கைபுகராதது ஒன்றுமில்லை; எத்தனையேனுமதிசயித ஜ்ஞாநர்க்கும் நீ கைபுகுந்தாயிராய். இத்தால் சொல்லிற்றாயற்றதென்னென்றால், ஒருவனுக்குக் கண்ணும் தோற்றாதே காலும் கடைதாராதேயிருப்பது, ஒருவனுக்குக் கண்ணுந்தோற்றிக் காலும் கடை தருவது. இப்படியிருந்தால் ஆர் வழி காட்டிக்கொடு போவார்கள்? நான் அஜ்ஞனாய் அசக்தனாயிருந்தேன். நீ ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வ சக்தியாயிருந்தாய். இங்ஙனையிருந்த

பின்பு நீ என் கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுமித்தனை போக்கி நான் என் கார்யம் செய்து தலைக்கட்டுகை என்றொரு பொருளுண்டோ? என்கிறார். நீ தந்த ஜ்ஞாநங்கொண்டு அறியப் பார்த்தாலும் அறிந்தபடி செய்து தலைக்கட்டுகைக் கீடான சக்தியெனக்குண்டோ?

விளக்கம் – முதல் திருவந்தாதியில் (60) - சரணாமறை பயந்த - என்று அருளிச்செய்தது காண்க. இந்த உலகில் உள்ள அனைவரும் கரையேறும் வழிமுறைகளை உபதேசிக்கின்ற வேதங்களை அறிந்தவனான ப்ரம்மன் தொடங்கி பலவிதமான உயிர்களுக்கும் ரசைஷ என்று பெயர் பெற்ற செயல்கள் எவை? பெரியதிருவந்தாதி (87) – நம் மேல் வினை கடிவான் - என்பதற்கு ஏற்ப அடியார்களின் விரோதிகளை அழிப்பவனான சக்கரத்தாழ்வானை ஏந்தியபடி நிற்கும் உன்னுடைய செயலே அல்லவா ரசைஷ என்பது? ஆயினும் கடலால் சூழப்பட்ட இந்த உலகில் உள்ளவர்கள் தங்களுக்கு ரசைஷ எது என்றே அறியாதவர்கள் ஆவர். இப்படி உள்ளபோது உன்னைத் தவிர தங்களுக்குத் தாங்களே பாதுகாப்பை எவ்வாறு அளித்து கொள்ள இயலும்? ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (1-6) - ந ஏவ கிஞ்சித் பரோஷும் - உன்னால் அறிய இயலாதது ஏதும் இல்லை, எத்தனை அறிவு கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களால் நீ அறிய இயலாமலேயே உள்ளாய்; உன்னால் அடைய இயலாதது ஏதும் இல்லை, எத்தனை அறிவு கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் தங்கள் முயற்சியால் அறிய இயலாதவனாகவே நீ உள்ளாய். உதாரணமாக ஒருவனுக்குக் கண்கள் குருடு, கால்கள் முடம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். வேறு ஒருவனுக்கு இவை இரண்டும் நன்றாகவே உள்ளது என்று வைப்போம். இவர்களில் யார் வழிகாட்ட யார் செல்வார்கள்? இது போன்றே, நான் அறிவற்ற குருடனாக, கால்முடமானவனாக உள்ளேன். நீயோ அனைத்தையும் அறிந்தவனாக, அனைத்து வலிமையும் உள்ளவனாக இருக்கிறாய். இப்படி உள்ளபோது நீயாகவே என்னை காப்பாற்றுதல் என்னும் செயலைச் செய்யவேண்டும் அல்லாமல், நானே என்னைக் காப்பாற்றுதல் என்பதைச் செய்ய இயலுமா? நீ எனக்கு அளித்த ஞானத்தைக் கொண்டு என்னை எப்படிக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் அறிந்தாலும், அதனைச் செய்யும் சக்தி எனக்கு உள்ளதா?

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம் – 1

ஆழ்வாருக்கு முதலிலே செப்பேட்டைக் கையிலே கொடுத்து நிதியைக் காட்டிக் கொடுப்பாரைப் போலே திருமந்தரத்தையும் அதிலர்த்தத்துக்கெல்லை நிலைமாகக் கோயில்களையும் காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு க்ருதக்ருத்யராய் ஸம்ஸாரத்தையும் பரமபதத்தையும் ஒக்க மறந்தார். ஆழ்வாரைப் பார்த்து எம்பெருமான் “நீரிருக்கிறது ஸம்ஸாரத்திலே கிடர்” என்றருளிச்செய்ய, அதின் கொடுமையை அநுஸந்தித்து ஆற்றாமையாலே மனோவாக்காயங்களாலே எம்பெருமானை அநுபவித்து ஆற்றப் பார்த்தார். அது பண்டையிலும் இரட்டியாய், மிகவுமாற்றாமையாலே எம்பெருமானுடைய சரண்யத்வத்தைப் பேசிக் கொண்டு, அதுக்கெல்லை நிலமான திருக்குடந்தையில் ஆராவமுதாழ்வார் திருவடிகளையே எத்தசைக்கும் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் உபாயமாகப் பற்றி முடிக்கிறார்.

விளக்கம் – புதையல் இருக்கும் இடத்தைக் காண்பித்துக் கொடுக்கும் குறிப்புகள் உள்ள செப்பு ஏட்டையும் கொடுத்து, அந்த ஏட்டில் கூறப்பட்டுள்ள புதையல் எங்கு உள்ளது என்று தெளிவாகக் கூறுவது போன்று – எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்குச் செய்தது என்னவெனில் – திருமந்தரத்தை உபதேசித்து, அதன் மூலம் கூறப்படும் முக்கியமான அர்த்தமான எம்பெருமானின் குணங்களை வெளிப்படுத்தும் இடமாக உள்ள பல திவ்ய தேசங்களையும் காட்டிக் கொடுத்தான். இதனைக் கண்டு மனநிறைவு கொண்ட ஆழ்வார் ஸம்ஸாரத்தை மறந்ததோடு அல்லாமல், பரமபதத்தையும் மறந்து நின்றார். இதனைக் கண்ட எம்பெருமான், “இவர் பரமபதம் செல்லவேண்டும் என்பதையும் மறந்தாரே”, என்று கருத்தில் கொண்டு ஆழ்வாரிடம், “நீவிர் உள்ளது ஸம்ஸாரத்தில் என்று அறிவீர் அல்லவோ?”, என்று கூறு, ஸம்ஸாரத்தின் கொடுமைகளைச் சுட்டிக் காண்பித்தான். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார் அந்தக் கொடுமைகளைப் பொறுக்க மாட்டாதவராக தனது மனம் மற்றும் சொற்கள் கொண்டு எம்பெருமானை முழுவதுமாக அநுபவித்து, தனது துன்பத்திற்கான ஆறுதல் தேட முயன்றார். இதனால் அவன் மீது கொண்ட ஆசை என்பது இரண்டு மடங்காக்கி, அவனது பிரிவுத் துன்பமும் சேர்த்து வாட்டியது. இதன் காரணமாக அனவராலும் சரணம் என்று புகத்தகுதியாக உள்ள அவனது சரண்யத்வம் பற்றி விரிவாகப் பேசி, அந்த சரண்யத்வத்தின் எல்லையை விளக்கும்படியாக உள்ள திருகுடந்தை ஆராவமுதனின் திருவடிகளைப் பற்றினார். அவையே தனது எந்தவிதமான துன்பதிற்கும் ஆறுதல் என்றும், தனது விருப்பங்கள் நிறைவேறும் இடமாக உள்ளது

என்பதையும் கூறி, அந்தத் திருவடிகளையே உபாயம் என்று பற்றி, இந்தப் பிரபந்தத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒரு பேரித்யாதி) - ஸ்வவ்யத்ரிக்கத் ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் அத்விதீய காரணமாய், அதுக்குத் தக்க பரப்புடைய திருநாபியிலே, அப்பரப்படலங்களும் கண் செறியிட்டாற்போலே பெருத்திருக்கிற மலராகிற ஆஸநத்திலே, ஒருகால் இதர விஸஜாதீய ஜந்மாவான சதுர்முகனையுண்டாக்கினாய். ஒரு காலென்றாலும் ப்ரவாஹூரூபேண நித்யமாயிருக்குமிறே. நாவேஷுஸே.

விளக்கம் - தன்னைத் தவிர மற்ற பொருள்கள் அனைத்தின் காரணமாகவும், அவை உண்டாவதற்கு வேறு ஒரு காரணம் இல்லாமலும். இவை அனைத்தையும் உண்டாக்குவதற்கு ஏற்றபடி மிக பெரிய பரப்பளவு உள்ள திருநாபியில், அந்தப் பரப்பளவு முழுவதும் மறைப்பது போன்று பெரியதாக உள்ள தாமரை மலர் என்னும் இருக்கையின் மீது, மற்றவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பிறப்புடையவனாகிய நான்முகனைப் படைத்தாய். "ஒரு கால்" என்று கூறியது ஸ்ருஷ்டி என்பது ஒவ்வொரு ப்ரளயத்தின் முடிவிலும் ஏற்படுவதால், எப்போதும் நிகழ்வது என்பதை உணர்த்துவதாகிறது. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (10) - நாவேஷுஸே - நீ கடாஷுக்கவில்லை என்றால் ஸ்ருஷ்டி எவ்வாறு நிகழும் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (ஒரு பேருந்தியித்யாதி) - ஜகத்து ப்ரளயங்கொண்ட காலத்து உன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே இவற்றினுடைய ஸத்தையை உண்டாக்கினவனே! (ஒரு பேருந்தி) ப்ரதாநமாய் ஆத்யமாயிருந்த திருநாபியிலே. (இருமலர்த் தவிசில்) - பெரிய தாமரைப்பூவின் அல்லியிலே. (ஒருமுறை அயனை ஈன்றனை) - ஒருகால் ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கடியாக ப்ரஹ்மாவை உண்டாக்கினாய். இவற்றினுடைய ஸத்தாதிகளை முதலிலேயுண்டாக்கின உனக்கே பரமன்றோ எல்லா ரசையுமென்கிறார். நீயுண்டாக்கின இதுக்கு ஒரு குணம் பிறப்பிக்க அரிதோ?

விளக்கம் - (ஒரு பேர் உந்தி) - இந்த உலகத்தைப் ப்ரளயம் முழுகடித்த காலத்தில் எதனையும் எதிர்பாராமல், உனது கருணையால் இவை அனைத்திற்கும் "இருப்பு" என்பதை உண்டாக்கினவனே! (ஒரு பேர் உந்தி) - அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாக ஆதியாக உள்ள திருநாபி. (இருமலர்) - மிகப் பெரிய இதழ்களை உடைய தாமரையின் பெரிய இதழ்களில். (ஒரு முறை) - முன்பு ஒரு கால கட்டத்தில், இந்த உலகின்

ஸ்ருஷ்டியின் பொருட்டு, நான்முகனைப் படைத்தாய். இவை அனைத்திற்கும் "இருப்பு" என்பதை ஏற்படுத்திய உனக்கே, இவை அனைத்தையும் காக்கும் பொறுப்பும் உள்ளது என்றார். நீ படைத்த இவைகளுக்குப் பெருமையை அளிப்பது உனக்குக் கடினமோ?

வ்யாக்யானம் - 2

வ்யாக்யானம் - (ஒரு பேர் இத்யாதி) - நாம ரூப விபாகாந்ஹமாய், தன்னோடு அவிபக்தமாயிருக்கிற இத்தை விபக்தமாக்கி, தமச்சப்தத்துக்கு வாச்யமாக்கி, அநந்தரம் ஸூக்ஷ்மரூபேண அக்ஷரம் அவ்யக்தம் என்கிற அவஸ்தைகளைப் பிறப்பித்து, பின்னை மஹானாக்கி, அஹங்காரமாக்கி, தந்மாத்திரைகளாக்கி, பூதங்களாக்கி, பௌதிகமான வர்ண ஸ்ருஷ்டியளவும் வரப்பண்ணி, பின்னை அவ்வருகுண்டான தேவாதி கார்யங்களை யடங்கலும் அவன் முகத்தாலே பண்ணுவதாக முதலில் சதுர்முகனை உண்டாக்கினானாயிற்று. முன்புள்ளவையெல்லாம் தானே கைதொட்டுச் செய்து, பின்பு சதுர்முகனை அதிஷ்டித்து நின்று செய்வானாகப் பார்த்தான். முன்பு அசித்தைக் கொண்டு கார்யங்கொண்டத்தோடு இவனைக் கொண்டு கார்யங்கொள்ளப் பார்த்தத்தோடு வாசியற்றிருக்கிறதாயிற்று இவனுக்கு. பாரதந்தர்யத்தில் வந்தால் இவனுக்கும் அசித் ஸாம்யமுண்டு. சேதநரான வாசியால் பெறுகிற ஏற்றம் - கார்யத்துக்குக் கடவான் அவனே - என்று அறுதியிட்டிருக்கையாயிற்று.

விளக்கம் - (ஒரு பேர்) - பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றைப் பிரித்து உணராதபடி தன்னுடன் ஒன்றி இருக்கும் பலவற்றையும் ஸ்தூல ரூபம் ஆக்கி, அதன் பின்னர் ஸூக்ஷ்ம ரூபமாக உள்ள அக்ஷரம் மற்றும் அவ்யக்தம் என்பதை உண்டாக்கி, அதன் பின்னர் மஹாந் மற்றும் அஹங்காரம் ஆகியவற்றை உண்டாக்கி, தந்மாத்திரைகளை உண்டாக்கி, பஞ்சபூதங்களை ஏற்படுத்தி, அண்டங்களை உண்டாக்கி, அந்த அண்டத்திற்குள் அடங்கிய தேவர்கள் முதலானவர்களைப் படைப்பதற்காக முதலில் நான்முகனைப் படைத்தான். நான்முகன் வரை உள்ள அனைத்தையும், தானே தன்னுடைய ஸங்கல்பம் மூலம் உண்டாக்கினான். அதன் பின்னர் நான்முகனை படைத்து, அவனுக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று, அனைத்தையும் படைப்பதற்காக அந்த நான்முகனைப் படைத்தான். அசித் பொருள்களைக் கொண்டு மற்ற அனைத்தையும் படைத்ததற்கும் (உதாரணமாக அஹங்காரம் மூலமாக தந்மாத்திரை), நான்முகனைக் கொண்டு மற்றவற்றை படைத்ததற்கும் ஸர்வேச்வரனைப் பொறுத்தவரையில் எந்த வேறுபாடும் இல்லை.

ஆனால் சேதனர்களுக்கும் அசேதனங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு - சேதனங்கள், “நமக்கு அந்தர்யாமியாக நின்று அவனே நம்மை வழி நடத்துகிறான்” என்று அறிவதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - 1

வ்யாக்யானம் - (ஒருமுறை இத்யாதி) - தானுண்டாக்கின பயிருக்குக் களைபறிப்பானும் தானேயானாற்போலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தை அழிவு செய்யும் ராக்ஷஸரை நிரஸிப்பானும் தானே. (ஒருமுறை) - ஒரு பர்யாயம். (இருசுடர்) - சந்த்ராதித்யர்கள். (மீதினிலியங்கா) - மேலே ஸஞ்சரிக்கப் பயப்படும்படியாய். (மும்மதிள்) - கிரிதுர்க்க ஜலதுர்க்க வந்துர்க்கமென்கிற மூன்றையுமுடைத்தான. (இலங்கை) - நினைத்தார்க்கு அஞ்சவேண்டும்படியான ராக்ஷஸர். குளவிக் கூடு சேர்ந்தாற்போலே சேர்ந்து அம்மணக் கூத்தடிக்கும் தேசம். (இருகால் வளைய ஒரு சிலையொன்றிய ஈரெயிற்றழல் வாய் வாளியிலட்டனை) - இரண்டு கோடியும் வளைந்து நிற்கும் ப்ரதாநமான ஸ்ரீசார்ங்கத்திலே பொருந்தி, இரண்டெயிற்றையுமுடைத்தாய். நெருப்பையுமிழா நின்றுள்ள சரத்தாலே சுட்டுப் பொகட்டாய். (வாளியிலட்டனை) - ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டியைப் போலன்றியே, பத்தும்பத்தாக அம்பாலெதிர்த்துப் பிராட்டியினுடைய ஸம்ச்லேஷ விரோதியைப் போக்கினாற்போலே என்னுடைய விரோதிகளையும் போக்கவேணுமென்று கருத்து.

விளக்கம் - (ஒரு முறை) - தான் நட்ட பயிருக்கு ஏற்படும் களைகளை உழவன் தானாகவே பறிப்பான். அது போன்று, தான் படைத்த உலகை அழிக்கும் அசுரர்களை இவனே அழிக்கிறான். (இருசுடர்) சந்திரன் சூரியனும். (மீதினில் இயங்கா) - இலங்கையின் வானத்தில் உதிக்க அஞ்சியபடி நின்ற நிலை. (மும்மதிள்) - மலை, நீர், காடு ஆகிய மூன்று விதமான அரண்களைக் கொண்ட. (இலங்கை) - நினைத்தவுடனேயே அச்சம் கொள்ளும்படியாக உள்ள அரக்கர்கள். குளவிக் கூட்டில் விஷம் நிறைந்த குளவிகள் கூட்டமாக உள்ளது போன்ற நிலை. (இருகால் வளைய ஒரு சிலையொன்றிய ஈரெயிற்றழல் வாய் வாளியிலட்டனை) - அந்த இலங்கையை எப்படி அழித்தான் என்றால் இரண்டு முனைகளும் வளைந்து நிற்கும் படியாக உள்ள, ஈடு இல்லாத சார்ங்கம் என்னும் வில்லில் பொருந்தியதாகவும், இரண்டு பற்களை உடையதும், தீப்பொறி உமிழ்வதும் ஆகிய அம்பால் சுட்டு அழித்தாய். (வாளியிலட்டனை) - நான்முகனை உருவாக்கிய ஸங்கல்ப ஸ்ருஷ்டி போன்று அல்லாமல், யுத்த பூமியில் நேருக்கு நேராக நின்று, அம்புகள் மூலம் எதிர்த்து சீதையின் விரோதியை அழித்தாய். உன்னிடம் இருந்து சீதையைப் பிரித்த

விரோதிகளை நீ அழித்தது போன்று, உன்னிடம் இருந்து என்னைப் பிரிக்கும் ஸம்ஸார விரோதிகளை நீயே அழிக்க வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் – 2

வ்யாக்யானம் - (ஒருமுறையித்யாதி) - பிரிவுக்கு ஹேதுபூதனான ராவணனை அழியச்செய்தாள் பிராட்டியோ? நீயன்றோ? ஒருகால் சந்த்ரஸூரியர்களுங்கூட மேலே ஸஞ்சரிக்கவும் அஞ்சும்படியாய், காட்டரண், மலையரண், நீரரண் என்கிற மூன்று வகைப்பட்ட அரணையுடைத்தாயிருக்கிற லங்கையை வில்லினுடைய கோடித்வயமும் வளையும்படி அத்விதீயமான ஸ்ரீசார்ங்கத்திலே பூட்டப்பட்டு, இரண்டெயிற்றையு முடைத்தாய்த் தொடுக்கும்போது அம்பாய், எதிரிகள் மேலே தைக்கும்போது நெருப்பாய்த் தைக்கும் அம்பாலே முடித்தாய்.

விளக்கம் - முன்பு ஒருமுறை சீதையை நீ பிரிவதற்குக் காரணமான இராவணனை சீதையா அழித்தாள்? அல்லவே! நீ அல்லவா அழித்தாய்? முன்பு ஒரு சமயம் சந்திரசூரியன் கூட மேலே உலவ அச்சம் கொள்ளும்படியாக, காடு-மலை-நீர் ஆகிய மூன்று வகையான அரண்களை கொண்டதாக இலங்கை இருந்தது. அந்த இலங்கையை - "இது போன்று வேறு ஒன்று இல்லை" எனக் கூறும்படியாக உள்ள உனது சார்ங்கம் என்னும் வில்லை, அதன் இரண்டு முனைகளும் வளையும்படி இழுத்து நாண் பூட்டினாய். இரண்டு பற்கள் உள்ள அம்புகள் வில்லில் தொடுக்கும்போது அம்புகளாகக் காட்சி அளித்தபோதும், அவை விரோதிகள் மீது நெருப்பாகச் சென்று தைத்தன. இப்படிப்பட்ட அம்புகள் கொண்டு இலங்கையை அழியும்படிச் செய்தாய்.

வ்யாக்யானம் - (அடைந்தவித்யாதி) - இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வதஸ்ஸித்தமல்ல; அய:பிண்டத்தையும் அக்னியையும் சேர்த்து வைத்தால், அந்யோந்ய ஸம்யோகத்தாலே அதினுடைய பரமானுக்கள் ஸூக்ஷ்மரூபேண அசித்திலே வந்து ஸங்க்ரமிக்கையினாலேயாதல். அன்றிக்கே, அதினுடைய குணத்தை பஜிக்கையினாலேயாதல். அதினுடைய ஒளஜ்வல்யத்தையும் வர்ணத்தையு முடைத்தாயிருக்குமாபோலே நித்யமான ஆத்மவஸ்து அநாதியாயுள்ள அசித் ஸம்யோகத்தாலே அந்த அசித்திலே அஹமபிமா நத்தைப் பண்ணும்படி பலிக்கிற அவித்யா கர்ம வாஸநா ரூசிகள். அவையடியாகப் பரிக்ரஹித்த சரீரத்தைப் பற்றி வரக்கடவதான ஆதிவ்யாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம். இப்படி கார்யமாயும்

அடிகாணவொண்ணாதபடி கிடக்கிறவை. புதுப்புடவையை அழுக்குக் கழற்றுமாபோலே க்ரமத்தாலே போகையன்றிக்கே ஒருகாலே ஸவாஸநமாகப் போக்க வேண்டில் (நுடங்கியை இத்யாதி) - அதுக்குச் செய்ய வேண்டுவ தென்னென்ன, ப்ரபல ப்ரதிபந்தகங்களை வருத்தமறப் போக்க வல்லவனைப் பற்றவடுக்கும். [நுடங்கிடையை] - கண்டார்க்கு “என்னய் விளையக் கடவதோ?” என்று அஞ்சவேண்டும்படியான ஸௌகுமார்யத்தையுடைத்தான இடையையு டையவளைக்கிடர் பிரித்து வைத்தது என்கை. முன்பு லங்கையிலே கொடுபுக்குச் சிறை வைத்த ராவணன் மிடுக்கு அழியும்படியாக, மேகத்திலே மின்னினாற்போலே அழகிய திருக்கையிலே ஸ்ரீசார்ங்கத்தை வைத்தவன். எதிரிகளை அழியச்செய்கைக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ண வேண்டா, கையிலே வில்லை வாங்க அமையும். அழகிய திருக்கையிலே வில்லைப் பிடித்தவன் உபாயமென்னுதல்; “அவனை உபாயமாகப் பற்றுங்கோள்” என்று விதியாதல்; “நுடங்கிடையை முன்னிலங்கை வைத்தான்” என்றதற்குக் கருத்தென்னென்னில் - ஈச்வர சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை என்னதென்றிருக்கையாவது - பிராட்டியைப் பிரித்த ராவணனோ டொக்குமென்கை. தன்னைப் பற்றினார்க்கு, அவள் விரோதியைப் போக்கினாற் போலே விரோதியைப் போக்கிக் கொடுக்குமென்கை. அவளோடொத்த ப்ராப்தியும் அவன் பக்கல் இவனுக்குண்டென்கையும், அவனைப் பற்றுவார் அவள் முன்னாகப் பற்றுவதென்கையும்.

விளக்கம் - (அடைந்த) - இங்கு முதல் திருவந்தாதி(59) - அடைந்த அருவினை - என்ற பாசரம் காணத்தக்கது. அருவினைகள் முதலானவை ஆத்மாவுக்கு இயல்பானது அல்ல. இரும்பினால் செய்யப்பட்ட உருண்டை ஒன்றை நெருப்பில் வைக்கும்போது அந்த இரண்டின் சேர்க்கை காரணமாக அக்னியின் அணுக்கள் ஸூக்ஷ்மமாக இரும்புடன் வந்து சேர்வதாலும், அக்னியின் குணத்தை இரும்பு அடைவதாலும் - இரும்பு உருண்டையானது, நெருப்பின் ஒளி மற்றும் நிறம் ஆகியவற்றைப் பெறுகிறது. இது போன்று நித்யமாக உள்ள ஆத்மாவானது எல்லையற்ற காலங்கள் அசித் வஸ்துக்களுடன் கலந்து, அந்த அசித் வஸ்துவால் ஆன சரீரத்தையே “தான்” என்று எண்ணுகிறது. இவ்விதம் எண்ணச் செய்கின்ற அஞ்ஞானம், கர்மங்கள், வாசனை, உலக விஷய ருசி ஆகிய அனைத்தும் அழிக்கக் கடினமான வினைகள் எனப்படுகின்றன. இவையே அருவினைகள் ஆகும். இப்படியாக உண்டான சரீர தொடர்பு காரணமாக - ஆதி என்னும் மனதால் ஆகிய துன்பங்கள், வ்யாதி என்னும் உடம்பால் அடையபடும் துன்பங்கள், உடல் மூலம் செய்யப்படும் கர்மங்களால் ஆகிய புண்ணியபாவங்கள் போன்றவை எல்லையற்ற காலங்கள் தொடர்ந்து வந்தபடி உள்ளன. புதிய துணி மீது அழுக்கு படிந்தால் அதனை நீக்கப் படிப்படியாகத் துவைப்பது போன்று அல்லாமல், பழைய துணி போன்று ஒரே

மூச்சில் அழுக்கு நீக்க முயற்சிப்பது போன்று, இந்த வினைகள் அனைத்தும் நீங்க வேண்டும் என்றால் அதற்காக செய்யவேண்டியது என்ன? மிகவும் கடுமையான தடைகளையும் வருத்தம் இல்லாமல் நீக்க வல்லவனை அடையவேண்டும் என்றார். சீதையைக் கண்டவர்கள் அனைவரும், "இராமனைப் பிரிந்து இவளுக்கு என்ன நேருமோ?", என்று அச்சம் கொள்ளும்படியான மெல்லிய இடையைக் கொண்ட சீதையை அல்லவா இராவணன் பிரித்து வைத்தான்? முன்பு ஒரு சமயம் சீதையை இலங்கைக்குக் கொண்டு சென்று சிறை வைத்த இராவணனின் கர்வமும் வலிமையும் அழியும் விதமாக, வானத்தில் இந்திரவில் தோன்றியது போல், தனது அழகான திருக்கையில் வில்லை ஏந்திய இராமனே உபாயம் ஆவான். இவன் எதிரிகளை அழிக்க தன்னுடைய வில்லில் உள்ள அம்புகளை எய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லை, இவன் வில்லை மட்டும் கையில் எடுத்தாலே விரோதி அழியப் போதுமானது. "இப்படிப்பட்டவனை உபாயமாக பற்றுங்கள்", என்று கூறுகிறார். நுடங்கிடையை என்று கூறுவதன் கருத்து என்ன? ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஆத்மாவைத் தன்னுடையது என்று கருதுவது, சீதை தன்னுடையவள் என்று கவர்ந்த இராவணனின் எண்ணம் போன்றதாகும் என்று கருத்து. சீதையின் விரோதியை எப்படி அழித்தானோ அது போன்று தன்னைப் பற்றியவர்களின் தடைகள் நீக்கிக் காப்பான் என்று கருத்து. சீதைக்கு எந்த அளவு உறவு இராமனுடன் உள்ளதோ, அதே அளவு உறவு சேதனனுக்கும் இராமனிடம் உள்ளது. இராமனைப் பற்றுவதற்கு முன்பாக சீதையைப் பற்ற வேண்டும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (ஒரு பேருந்தி இத்யாதி) - இல்லாதத்தை உண்டாக்கின உனக்கு உள்ளதுக்கு ஒரு குணதாநம் பண்ணுகையரிதோவென்கையும், பிராட்டியோட்டைக் கலவிக்கு விரோதியான ராவணனை அழியச்செய்த உனக்கு என்னுடைய ப்ரதிபந்தகம் போக்குகை அரிதோவென்கையும். (வாளியிலட்டனை) - ப்ரஹ்ம ஸ்ருஷ்டிபோலே ஸங்கல்பத்தாலே செய்கையன்றிக்கே நேர்கொடு நேரே பூசலிலே நின்று அழியச்செய்தாய்.

விளக்கம் - (ஒரு பேர்) - "இல்லை" என்று கூறப்படும் பொருள்களை உண்டாக்கிய உனக்கு, "இருக்கின்ற பொருள்" என்னும்படியான எனக்கு மேன்மையை அளிப்பது அரிதா? பிராட்டியுடன் நீ கூடுவதற்குத் தடையாக இருந்த இராவணனை அழித்த உனக்கு, எனது துன்பங்களை நீக்குவதற்கு அரிதா? ப்ரம்மன் முதலானோரை ஸங்கல்பம் மூலம் படைத்தது போன்று அல்லாமல் இராவணனை நேருக்கு நேர் நின்று அழியச் செய்தாய்.

வ்யாக்யானம் - 1

வ்யாக்யானம் - (மூவடியித்யாதி) - அம்பாலே ஸாதிக்கவொண்ணாதவிடம் அழகாலே ஸாதித்தபடி சொல்லுகிறது. (மூவடி நால்நிலம் வேண்டி) - நாலுவகைப்பட்ட பூமியிலே மூவடியை வேண்டி. (முப்புரி நூலொடு மானூரியிலங்கு மார்வினில்) - ஒரு காளமேகத்திலே மின்னலை ஏறிட்டாற்போலே திருயஜ்ஞோபவீதமும், அத்தோடு கூடின க்ருஷ்ணாஜிநமும் விளங்காநின்ற திருமார்பையுடையையாய். (இருபிறப்பு) - த்விஜனுமாய். (ஒருமாணாகி) - ஒப்பில்லாத ஸ்ரீவாமநனாய், தானே இன்னுமொருகால் இவ்வடிவு கொள்ளவேணுமென்னிலும் இப்படி வாயாத வடிவுடையனாய். (ஒரு முறையீரடி மூவுலகளந்தானை) - ஒருகால் இரண்டடியாலே மூன்று லோகத்தையும் அளந்து கொண்டாய். இத்தால் - இந்த்ரனுக்கு ராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொடுத்தாற்போலே என்னுடைய சேஷத்வத்தையும் மீட்டுத் தந்தருளவேணும் என்கிறார். தேவர்கள் சென்றிரந்தார்க்கிடர் நீக்கிய கோட்டங்கை வாமனனாய் என்று உன்னையிரந்தாரிப்புக்கு நீயுமிரந்து அவர்கள் அபேசஷிதம் பார்க்குமவனல்லையோ? இசையாதார் தலைகளில் வைத்த திருவடிகளை இசைந்த என் தலையில் வைத்தலாகாதோ? ப்ரயோஜநாந்தர பரனுடைய இழவு தீர்த்த உனக்கு அநந்ய ப்ரயோஜநானான என்னுடைய இழவு தீர்க்கலாகாதோ? இந்த்ரன் கழஞ்சு மண்ணன்றோ இழந்தது; நான் என்னையும் உன்னையும்ன்றோ இழந்தது.

விளக்கம் - (மூவடியித்யாதி) - அம்பால் தனது செயலை முடித்துக் கொள்ள ஏற்றதாக இல்லாத சூழ்நிலையில், தனது அழகைக் காண்பித்து முடித்துக் கொள்வான். (மூவடி நால்நிலம் வேண்டி) - மலை, காடு, நிலம், கடல் என்னும் நான்கு வகைப்பட்ட பூமியில் மூன்று அடி நிலம் வேண்டி வாமனனாக நின்று. (முப்புரி நூலொடு மானூரி இலங்கு மார்வினில்) - நீர் கொண்ட மேகத்தில் தோன்றுகின்ற மின்னல் போன்று, கரிய இவனது திருமார்பில் உள்ள வெண்மையான திருயஜ்ஞோபவீதம்; அதனுடன் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட மான்தோல்; இவற்றுடன் அழகாக உள்ள திருமார்பு கொண்டவனாக. (இருபிறப்பு) - இரண்டாம் பிறப்பு உண்டாக்கவல்ல உபநயனம் ஆகியவனாக. (ஒருமாணாகி) - ஒப்பற்ற வாமன வேஷம் பூண்டு. தானே மீண்டும் இப்படி ஒரு வாமன வேஷத்தை எடுக்க வேண்டும் என்று எண்ணினாலும், இத்தனை அழகு உண்டாகாது என்று உறுதியாகக் கூறலாம்படியான அழகு. (ஒரு முறையீரடி மூவுலகளந்தானை) - ஒரே

நேரத்தில் இரண்டு திருவடிகளால், மூன்று லோகங்களையும் அளந்து எடுத்துக் கொண்டாய். இதன் மூலம், “இந்த்ரனுக்கு அவன் ஆசைப்பட்ட ராஜ்யத்தை மீட்டுக் கொடுத்தாய், அது போன்று நான் இழந்துள்ள எனது கைங்கர்யத்தை மீட்டுத் தரவேண்டும்”, என்றார். திருவாய்மொழி (7-5-6) - தேவர்கள் சென்றிரந்தார்க்கிடர் நீக்கிய கோட்டங்கை வாமனனாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, உன்னிடம் யாசகம் வேண்டி நின்றவர்களுக்காக, யாசகம் செய்யும் குணம் படைத்தவன் அல்லவா நீ? அப்படி யாசகம் செய்தவர்களின் குறைகளைக் காணாமல் உள்ளவன் அல்லவா நீ? உன்னை ஏற்காதவர்களின் தலைகளிலும் உனது திருவடிகளை வைத்த நீ, உன்னைப் பெரிதும் விரும்பும் எனது தலையில் வைக்கக்கூடாதா? அற்பமான பலனை விரும்பி வந்தவர்களின் துன்பத்தை தீர்த்த நீ, எந்தப் பலனும் எதிர்பாராமல் உள்ள எனது துன்பங்களை நீக்கக் கூடாதா? இந்த்ரனைப் போன்று அற்ப மண்ணையா நான் இழந்தேன்? நான் இழந்தது - உனக்கே அடிமையாக இருக்கவேண்டிய எனது ஆத்மாவையும், உன்னையும் அல்லவா?

வ்யாக்யானம் - 2

வ்யாக்யானம் - (மூவடியித்யாதி) - அம்பாலழிக்கவொண்ணாத இடத்தை அழகாலும் இரப்பாலும் அழியச் செய்தபடி. ப்ரயோஜநாந்தர பரரான இந்த்ராதிகளுடைய கார்யஞ்செய்த நீ உன்னையே ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கிற என் கார்யஞ் செய்யலாகாதோ? (மூவடி நால்நிலம் வேண்டி) - ஈரடியாலே பூமியையளந்து ஓரடிக்கு அவனைச் சிறையிட்டு வைக்க நினைத்து மூன்றடியை இரந்தானாயிற்று. நெய்தல், மருதம், முல்லை, குறிஞ்சி என்றாற்போலே சொல்லுகிற அன்னலும் துன்னலுமான பூமியை அர்த்தித்து; இந்நாலிலும் ருஜீஷாம்சமாய்க் கழித்தது பாலை நிலமென்று சொல்லுவார்கள். இவர்க்கபிமதமும் நாலென்னுமிடம் தோற்றியிருந்ததிறே. (முப்புரியித்யாதி) - மேகத்திலே மின்னினாற்போலே சாத்தின யஜ்ஞோபவீதமும் க்ருஷ்ணாஜிநமும் விளங்கா நின்றுள்ள திருமார்வை உடையையாய், உபநயநம் பண்ணின புதுமை தோற்றும்படியிருப்பாயுமாய். இந்த்ரனுடைய அர்த்தித்வம் தலைக்கட்டுகைக்காக இட்டபோதோடு இடாதபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலே தகணேறின் வாமந வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ஒருகால் த்ரைலோக்யத்தையும் ஈரடியாலே அளந்துகொண்டாய். ஆசையில்லாதார் தலைமேலேயும் வைக்கும் திருவடிகளை ஆசையுடைய என் தலையிலேயும் வைக்கலாகாதோ? இந்த்ரனைப் போலே கழஞ்ச மண் பெறுதல், மஹாபலியைப் போல் ஓளதார்யங்கொண்டாடுதல்

செய்யவிருக்கிறேனோ நான்? உன்னைப் பெறவேணும் என்றன்றோ நானர்த்திக்கிறது. உன்னை வைத்து வேறொன்றை இரந்தார்க்கோ நீ இரப்பாளனாய்க் கார்யஞ்செய்வது? உன்னையே இரந்தார் கார்யம் செய்யலாகாதோ? மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி கதா என்றிறே நானிருக்கிறது.

விளக்கம் - (மூவடியித்யாதி) - அம்பு எய்து அழிக்க இயலாதபோது, தனது அழகைக் காண்பித்தும், யாசகம் செய்தும் அழியச்செய்தல். உன்னை அல்லாமல் வேறு பலன்களை எதிர்பார்த்து நின்ற இந்த்ரன் முதலானோர்களுக்கு நீ உதவும்போது, உன்னையே நான் அடையும் பலனாக எண்ணும் எனக்கு உதவக்கூடாதா? (மூவடி நால்நிலம் வேண்டி) - இரண்டு அடியால் பூமியை அளந்து, ஓரடியால் மஹாபலியைச் சிறை வைக்க எண்ணினான். அதனால்தான் மூன்று அடி நிலம் வேண்டும் என்று கேட்டான். நான்கு நிலம் என்பது - நெய்தல் (கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதிகளும்), மருதம் (நிலமும் நிலம் சார்ந்த பகுதிகளும்), முல்லை (காடும் காடு சார்ந்த பகுதிகளும்), குறிஞ்சி (மலையும் மலை சார்ந்த பகுதிகளும்) - என்பவை ஆகும். தண்ணீர் முதலான ஜீவராசிகள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற பொருள்கள் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால் பாலை நிலத்தைக் கழித்துவிடுவார்கள். கவிஞர்கள் "நானிலம்" என்று கூறுவது போன்றே இவரும் கூறுகிறார். (முப்புரியித்யாதி) - நீர் கொண்ட மேகத்தில் தோன்றுகின்ற மின்னல் போன்று, கரிய இவனது திருமார்பில் உள்ள வெண்மையான திருயஜ்ஞோபவீதம்; அதனுடன் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட மான்தோல்; உபநயநம் செய்து வைக்கப்பட்ட புதுமை மாறாமல் உள்ள தன்மை. இந்த்ரன் தன்னை வேண்டி நின்ற ராஜ்யத்தை அவனுக்கு மீண்டும் பெற்றுத்தர முடிவு செய்தான்; இதனால் தான் யாரிடமாவது சென்று யாசிக்கும்போது அவர்கள் பிச்சை இட்டாலும், பிச்சை இடாவிட்டாலும் ஒரே போன்ற மலர்ச்சியுடன் உள்ள திருமுகத்துடனும், இரத்தல் என்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டவனாகவும் ஆகிய வாமன வேஷம் பூண்டான்; இரண்டு அடியால் மூன்று உலகங்களையும் அளந்து எடுத்துக் கொண்டாய். உன்னை ஏற்காதவர்களின் தலைகளிலும் உனது திருவடிகளை வைத்த நீ, உன்னைப் பெரிதும் விரும்பும் எனது தலையில் வைக்கக்கூடாதா? இந்த்ரனைப் போன்று அற்பமான மண் ஆசையும், மஹாபலி போன்று யாசக கர்வமும் எனக்கு உள்ளதோ? இல்லை, உன்னைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டும் அல்லவோ என்னிடம் உள்ளது? உன் மூலம் வேறு ஒரு பொருளைப் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களுக்கா நீ உதவுவது? உன்னையே பெறவேண்டும் என்று கேட்பவர்களுக்கு அல்லவோ நீ உதவவேண்டும்? ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் (31) - மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி

கதா - உனது திருவடிகள் எனது தலையை எப்போது அலங்கரிக்கப் போகின்றன - என்று கேட்டது போல் அல்லவா நானும் உள்ளேன்?

வ்யாக்யானம் - 1

(நாற்றிசையித்யாதி) - பெருமதிப்பரான இந்தராதிகளுக்கேயோ அபேக்ஷிதம் செய்ததென்னில், அன்று - ஆபத்தும் விச்வாஸமும் என்கிறது அல்பமுண்டானால் தான் தண்ணியரான திர்யக்குகளுக்கும் அபேக்ஷிதஞ்செய்யுமென்கிறது. (நாற்றிசை நடுங்க) - ஸ்ரீகஜேந்தராத்வானுடைய ஆபத்தை நினைத்துக் கலங்கின கலக்கத்தைக் கண்டு "ஜகத்துக்கு என்ன மிறுக்குப்புகுகிறதோ? என்று அறியாதே நடுங்க. (அஞ்சிறைப் பறவையேறி) - மிக்க அழகையும் வேகத்தையும் உடைத்தான சிறகையுடைத்தான பெரிய திருவடி மேலே ஏறி. (நால்வாய் மும்மதத் திருசெவி ஒரு தனி வேழத்தரந்தையை) - நாலாநின்ற வாயையும், மூன்று மதத்தையும், இரண்டு செவியையுமுடைத்தாய். வேறு துணையின்றிக்கே தன் மிடுக்கற்று நின்ற ஆணையினுடைய மஹாதுக்கத்தை. அரந்தை = துக்கம். (ஒரு நாளிருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை) - அத்தசையிலே வேற்று நிலமாய்ப் பெரிய நீர் வெள்ளமான மடுவிலே தீர்த்தாய். "முதலையின் வாயிலே நின்றும் ஆணையை மீட்டாற்போலே ஸம்ஸாரங்கொண்ட என்னையும் மீட்கவேண்டும்" என்கிறார். கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே தயோர்த்வந்த்வஸமம் யுத்தம் திவ்யம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரகம் என்று ஆணைக்கு முதல் ஒன்று, எனக்கு முதலை ஐந்து; அது மிடுக்கான யானை, நான் துர்ப்பலனென்கிறார்.

விளக்கம் - (நாற்றிசையித்யாதி) - மிகவும் சிறந்த செல்வம் போன்றவை உடைய இந்தரன் முதலான தேவர்களுக்கும் தன்னை இவ்விதம் தாழ்த்திக் கொண்டு உதவுவானா என்றால் - ஆபத்தும், விச்வாஸமும் எந்த ஒரு தாழ்வான விலங்கிற்கும் ஒரே நேரத்தில் இருந்தால் போதும், அவர்களுக்கு உதவுவான் என்று கருத்து. (நாற்றிசை நடுங்க) - ஸ்ரீகஜேந்தராத்வானுடைய ஆபத்தை நினைத்து எம்பெருமானான் பெரிதும் கலங்கினான். இந்தக் கலக்கமான நிலையைக் கண்டு அனைவரும், "எம்பெருமான் கலங்குகிறானே! இந்த உலகிற்கு ஏதேனும் ஆபத்து வருகிறதோ?", என்று நடுங்கினர். (அஞ்சிறைப் பறவையேறி) - அழகையும் வேகத்தையும் ஒருங்கே கொண்ட சிறகுகளை

உடைய கருடன் மீது ஏறி. (நால்வாய் மும்மதத்திருசெவி ஒரு தனி வேழத்தரந்தையை) – தொங்கும் வாய், மூன்று அவயவங்களில் இருந்து பெருகும் மதநீர், அசைந்தபடி உள்ள இரு செவிகள் கொண்டதாக. வேறு எந்தத் துணையும் இல்லாமல், தனது பலம் முழுவதும் இழந்ததாய் நின்ற யானையின் பெரிய துன்பத்தை. (ஒரு நாளிருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை) – யானையின் பலம் செல்லாத பெரிய நீர்நிலையில் தீர்த்தாய். முதலையின் பிடியில் இருந்து யானை மீட்டது போன்று, ஸம்ஸாரம் என்னும் முதலையின் பிடியில் இருந்து என்னை நீ மீட்க வேண்டும் என்று கருத்து. விஷ்ணு தர்மம் - கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே தயோர்த்வந்த்வஸமம் யுத்தம் திவ்யம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரகம் – யானை கரைக்கு இழுக்க, முதலை நீருக்கு இழுக்க, இப்படியாக இரண்டும் ஆயிரம் தேவ வருடங்கள் சண்டையிட்டன – என்று கூறியது. இப்படியாக உள்ள யானைக்கு முதலை ஒரே விரோதி, ஆனால் எனக்கு ஐந்து இந்திரியங்கள் என ஐந்து விரோதிகள்; யானை மிகுந்த பலம் கொண்டது, நானோ பலம் அற்றவன்.

வ்யாக்யானம் – 2

பெருமதிப்பரான இந்த்ராதிகளுக்குக்காக உன்னையழியமாறிக் கார்யஞ் செய்தவளவேயோ? ஜந்மவ்ருத்தாதிகளால் குறைய நின்ற ஆனை இடர்பட்ட மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்தவனன்றோ? (நாற்றிசையித்யாதி) – “ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் ஸங்கல்பித்ததுக்கு அவ்வருகண்டென்றறியாமையாலே, ஜகதுபஸம்ஹாரத்துக்கும் அவ்வருகாயிருந்ததீ. இதொரு சீற்றமிருந்தபடியென்” என்று இருந்ததே குடியாக எல்லாருமஞ்சும்படியாக. மேருவுக்கினிய மேகம்போலே. அழகிய சிறகையுடைய பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஏறி. பெரிய வேகத்தோடே நாலா நின்றுள்ள வாயையுடைத்தாய். மூன்று வகைப்பட்ட மதத்தையுடைத்தாய். இரண்டு செவியையுடைத்தாய். வேறு துணையின்றிக்கே அத்விதீயமாயிருக்கிற யானையுடைய துக்கத்தை அத்தசையிலே வேற்று நிலமாய். மிக்க வெள்ளத்தை உடைத்தான மடுவிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்து போக்கினாய். க்ரஹம் சக்ரேண மாதவ: படுவிலே போய்ப்புக்கு ஆனையையும் முதலையையுமாக அணைத்துக் கொண்டு போந்து கரையிலேயேறி ஆனைக்கு நலிவுவாராதபடி திருவாழியாலே முதலையைக் கீறிப் பொகட்டானாயிற்று. “ராஜபுத்ரனோடு வினையுண்ட கைக்கூட்டனுக்கும் பால் திரளையிடக் கடவது காண்” என்று பட்டரருளிச் செய்யும்படி. “நால்வாய் மும்மதத்திருசெவி ஒரு தனி வேழத்தரந்தையை” என்றாற்போலே சொல்லுவதுக்குக் கருத்தென்னென்னில், ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் “காதுங்கண்ட வாளியும்,

காலுந்தலையும், வடிவுமிருக்கும்படிகாண்” என்பாரைப்போலே. இடர்பட்ட இதினுடைய அவயவங்கள் அவனுக்கு ஆகர்ஷகமானபடியாலே சொல்லுகிறது. (வேழத்தரந்தையை) எளியராயிருப்பார் நோவுபட்டாற்போலன்றிறே இதினுடைய நோவுபாடு. பரமாபதமாபந்: ஸர்வேச்வரன் தன்னைப் பேணாதே வந்து விழவேண்டும்படி கரைகண்ட ஆபத்தாயிற்று. இவ்வாபத்துக்கு அவதியென்னென்னில், மநஸாசிந்தயத் வாயால் கூப்பிடுமதோவிற்று; (ஒருநாள் இருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை) அங்கு காலம் அளவிட்டிருக்கும். முதலை ஒன்று, தான் ஆனை; இங்கோவென்றால் காலமநாதி, இந்தரியங்களைந்து, நானோ துர்ப்பலன்; ஆனால் வாசி பார்த்துத்தர வேண்டாவோ? ”காலைக் கதுவிடுகின்ற கயலொடு வாளை விரவி” ஆந்தராளர் குடியிலே பிறந்து, ஈச்வரன் மர்மஜ்ஞையாயிருப்பாளொருத்தி வார்த்தை - ஒரு நீர்ப்புழு நலியப் பொறுக்க மாட்டாதவன்; இரண்டுகிடாய் காலைப்பற்றி நலிகிறது என்கிறாள்.

விளக்கம் - செல்வம் படைத்த இந்தரன் முதலான தேவர்களுக்காக மட்டுமே உன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அவர்கள் செயலைச் செய்வானோ? என்றால், அப்படி அல்ல - மிகவும் தாழ்ந்த விலங்குகளில் ஒன்றான யானைக்காக, அந்த யானைத் துன்பத்துடன் நின்ற மடுவின் கரைக்கு அரைகுலைய தலைகுலைய வந்தான் அல்லவோ? (நாற்றிசையித்யாதி) - இந்த உலகைப் படைக்கும்போது ஸங்கல்பத்தால் செய்வது போன்று, ஸம்ஹாரம் செய்யும்போதுகூட ஸங்கல்பத்தாலே செய்வன் ஆயிற்றே; அப்படி உள்ளபோது இத்தனை சீற்றத்துடன் ஓடுகிறானே என்று அனைவரும் அஞ்சும்படியாக ஓடினான். பொன் போன்ற மேருமலை மீது கார்மேகம் அமர்ந்துள்ளது போன்று, அழகிய சிறகுகள் கொண்ட கருடன் மீது அமர்ந்து வந்தான். தும்பிக்கை உயரத் தூக்கி நிற்பதால் தொங்கும் வாய், மூன்று அவயவங்களில் (இரு கன்னங்கள், குறி) இருந்து வடிகின்ற மதநீர், இரண்டு செவிகளுடன் கூடிய யானை. வேறு துணை இல்லாமல், இதனைப் போல் துன்பம் அடைந்தது வேறு ஏதும் இல்லை என்று கூறலாம்படி நின்ற யானை. இப்படிப்பட்ட யானையுள் துன்பத்தை, அதன் பலம் செல்லாத இடமாகிய நீரில், மிகுந்த நீரைக் கொண்ட மடுவில் இருந்து, அரைகுலைய தலைகுலைய ஓடிவந்து காப்பாற்றினாய்.

விஷ்ணுதர்மம் - க்ரஹம் சக்ரேண மாதவ: - முதலையை மாதவன் சக்கரத்தால் வீழ்த்தினான் - என்பதற்கு ஏற்ப, மடுவில் புகுந்து யானையையும் முதலையையும் அணைத்து கொண்டு கரைக்கு வந்தான். யானைக்கு எந்தவிதமான ஆபத்தும் நேராதபடி தனது சக்கரம் கொண்டு முதலையைக் கிழித்தான். பட்டர் - ராஜபுத்ரனோடு வினையுண்ட

கைக்கூட்டனுக்கும் பால் திரளையிடக் கடவது காண் - அரசுகுமாரனுக்கு மல்யுத்தப் பயிற்சி அளிப்பதற்காக, அவனுடன் சேர்ந்து சண்டையிடும் வீரர்களுக்கும் பால்சாதம் அளிப்பார்கள், அது போன்று யானையுடன் சண்டையிட்ட முதலைக்கும் எம்பெருமானால் அணைத்துக் கொள்ளப்படும் பேறு கிட்டியது - என்று அருளிச்செய்வார். “நால்வாய் மும்மதத்திருசெவி ஒரு தனி வேழத்தரந்தையை” என்று யானையை ஏன் வர்ணிக்க வேண்டும்? கிணற்றில் விழுந்த ஒரு குழந்தையைக் காப்பாற்றிய பின்னர் அதனைப் பார்த்து, “இந்தக் குழந்தையின் காது எத்தனை அழகு, காலும் தலையும் என்ன அழகு! உருவம் எத்தனை அழகு!” என்று வியப்புடன் கூறி மகிழ்வார்கள் அன்றோ? அது போன்றே இங்கும் யானையைப் பற்றிக் கூறினார். துன்பத்தில் நின்ற யானையின் இந்த உறுப்புகளின் அழகு அல்லவோ இவனை இங்கு இழுத்து வந்தது! (வேழத்தரந்தையை) - சிறிய உருவம் கொண்டவர்களின் துன்பம் சிறியதாக உள்ளது போன்று அல்லாமல், யானையின் பெருத்த உருவத்திற்கு ஏற்ப பெரிய துன்பம் உண்டானது. விஷ்ணு தர்மம் - பரமாபதமாபந்: - தனது ஆபத்தைக் கண்ட யானை விஷ்ணுவைத் த்யானித்தான் - என்றது. ஸர்வேசுவரன் தன்னுடைய மேன்மையைக் காண இயலாதபடி வேகமாக ஓடிவந்து மடுவின் கரையில் நிற்கும்படியாக இவனது ஆபத்து இருந்தது. இது எப்படிப்பட்ட ஆபத்து என்றால் - மநஸாசிந்தயத் - வாயால் கூப்பிடவும் இயலாதபடி, மனதி மட்டுமே எம்பெருமானைத் த்யானிக்கும்படியாக இருந்தது. (ஒருநாள் இருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை) - ஒரு முதலை யானையைச் சில காலங்கள் மட்டுமே துன்பப்படுத்தியது. ஆயினும் அதனை இவனால் பொறுக்க இயலவில்லை. இங்கு நான் இந்தரியங்கள் என்னும் ஐந்து முதலைகளின் பிடியில் பலகாலம் துன்பப்பட்டபடி உள்ளேன். ஆகவே எனக்கும் யானைக்கும் உள்ள துன்பத்தின் வேறுபாடு கண்டு உதவவேண்டாமோ? நாச்சியார் திருமொழி (3-5) - காலைக் கதுவிடுகின்ற கயலொடு வாளை விரவி - ஒரு முதலை யானையைத் துன்புறுத்துவதைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் ஓடி வந்த நீ, கயல் மற்றும் வாளை என்னும் இரு வகையான மீன்கள் துன்புறுத்துவதைக் கண்டும் வாராமல் உள்ளாயே - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - 1

(முத்தீயித்யாதி) - உபயாந்தர நிஷ்ட்டர்க்கும் அவற்றை நடத்திக்கொடுப்புதியிறே. யோகோ யோகவிதாம் நேதா என்கிறபடியே. (முத்தீ) - மூன்று பிள்ளை பெறுவாரைப் போலே கார்ஹபத்ய ஆஹவநீய தக்ஷிணாக்நிகளையும். (நான்மறை) ருக் யஜுஸ்

ஸாமதர்வணங்களையுமுடையராய். (ஐவகை வேள்வி) – தேவயஜ்ந: பித்ருயஜ்ஞோ பூதயஜ்ஞோ மநுஷ்யயஜ்ஞோ ப்ரஹ்மயஜ்ஞ: என்னும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும், இத்தால் கர்மயோகம் சொல்லிற்று. (அறுதொழில்) – யஜநம், யாஜநம், அத்யயநம், அத்யாபநம், தாநம், ப்ரதிக்ரஹமென்கிற ஷட்கர்மங்களையுடையரான. (அந்தணர் வணங்குந்தன்மையை) – அநந்யப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணராலே ஆச்ரயிக்கப்படும் ஸ்வபாவத்தையுடையராய்.

விளக்கம் - (முத்தீயித்யாதி) – தங்களுக்கு எது உபாயம் என்று அறிந்த பின்னரும், உபாயம் அல்லாதவற்றையும் பின்பற்றி, அவற்றுடன் எம்பெருமானையும் பற்றுபவர்களுக்கும் அவர்கள் விரும்புவதை நடத்திக் கொடுக்கும் தன்மை கொண்டவன். ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - யோகோ யோகவிதாம் நேதா – தானே அனைத்திற்கும் உபாயமாகவும், தன்னைத் தவிர வேறு உபாயங்களைப் பற்றினாலும், அவற்றை முடித்துத் தருபவன் – என்றது காண்க. (முத்தீ) – மூன்று குழந்தைகள் உள்ளவன் அனைத்திற்கும் உணவு அளிக்கத் தவிப்பவன் போன்று கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம் மற்றும் தக்ஷிணாக்நி என்னும் மூன்று வகையான அக்னிகளை எழுப்ப முயன்றபடி உள்ளவர்கள். (நான்மறை) – ரூக், யஜூர், ஸாமம், அதர்வண வேதங்களை அறிந்தவர்கள். (ஐவகை வேள்வி) – தேவயஜ்ஞம், பித்ருயஜ்ஞம், பூதயஜ்ஞம், மநுஷ்யயஜ்ஞம் மற்றும் ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் ஆகிய ஐந்து வகையான யஜ்ஞங்களை இயற்றுபவர்கள். மேலே உள்ள மூன்றாலும் கர்மயோகம் கூறப்பட்டது. (அறுதொழில்) – யஜநம் [யாகம் இயற்றுதல்], யாஜநம் [மற்றவர்களை யாக செய்வித்தல்], அத்யயநம் [வேதம் ஓதுதல்], அத்யாபநம் [மற்றவர்களை வேதம் ஓதுவித்தல்], தாநம் [மற்றவர்களுக்கு அளித்தல்] மற்றும் ப்ரதிக்ரஹம் [மற்றவர்களிடம் இருந்து பெற்றல்] முதலான ஆறு தொழில்கள் உடையவர்கள். (அந்தணர் வணங்கும் தன்மையை) – மேலே உள்ள பலவற்றிலும் ஈடுபட்டபடி, எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் உன்னை மட்டுமே விரும்பும் அந்தணர்களால் விரும்பும் தன்மை கொண்டவனாக.

வ்யாக்யானம் – 2

(முத்தீயித்யாதி) – வர்ணங்களில் உத்க்ருஷ்ட வர்ணமாய், நல்வழி போகக் கடவதாயிருக்கும் ப்ராஹ்மண ஜாதிக்கடைய ஆச்ரயணீயனாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (முத்தீயித்யாதி) – மூன்று பிள்ளை பெற்ற தாயைப் போலே ஆஹவநீய,

கார்ஹபத்ய, தக்ஷிணாக்நி என்கிற அக்நித்ரயமும், நாலுவகைப்பட்ட வேதங்களும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞமும், அத்யயநம் பண்ணுகை, பண்ணுவிக்கை, யஜிக்கை, யஜிப்பிக்கை, தானம் பண்ணுகை, கொள்ளுகை என்றாற்போலே சொல்லுகிற இவற்றைத் தொழிலாக உடையரான ப்ராஹ்மணர்க்கு ஆச்ரயணீயனாயிருக்கும்படி சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (முத்தீயித்யாதி) - நான்கு வர்ணங்களில் மிகவும் உயர்ந்ததும், நல்லவழியில் இட்டுச்செல்லக் கூடியதும் ஆகிய அந்தணர்களால் அடையத் தக்கவனாக உள்ளதைக் கூறுகிறார். ஆஹவநீய, கார்ஹபத்ய, தக்ஷிணாக்நி என்னும் மூன்று வகையான அக்னி கார்யங்கள் உடையவர்கள்; நான்கு வேதங்கள் ஓதுபவர்கள்; ஐந்துவகையான யஜ்ஞங்கள் இயற்றுபவர்கள்; வேதம் ஓதுதல், வேதம் ஓதுவித்தல், யாகம் இயற்றுதல், யாகம் இயற்றுவித்தல், தானம் செய்தல், தானம் பெறுதல் என்னும் ஆறுவிதமான கர்மங்கள் உள்ளவர்கள் - இவற்றைத் தொழிலாக உள்ள அந்தணர்களுக்கு அண்டும் இடமாக உள்ளவன்.

வ்யாக்யானம் - 1

(ஐம்புலனித்யாதி) - கர்மயோகத்தை அங்கமாக உடைத்தான உபாயம் சொல்லப்படுகிறது. (ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து) - சக்ஷராதீந்த்ரியங்களை சப்தாதி விஷயங்களிலே போகாமே உள்ளேயடக்கி. (நான்குடனடக்கி) - மனோ புத்தி சித்தாஹங்காரங்களையும் செறுத்து, ஆஹாரநித்ராபயமைதுநங்களையும் தவிர்த்து என்றுமாம். (முக்குணத் திரண்டவையகற்றி) - குணத்ரயங்களில் ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களை த்யஜித்து. (ஒன்றினிலொன்றிநின்று) - ஸத்வமொன்றிலுமே பொருந்தி நின்று. (ஆங்கு) - அந்த யோகத்திலே. (இரு பிறப்பறுப்போரறியுந் தன்மையை) - புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்களாலே வரும் ஸம்ஸாரத்தையறுக்கும் உபாஸகராலே அறியப்படும் ஸ்வபாவத்தையுடையையாய். இப்படியிருந்த யோகத்தாலே அநுபவிக்கையாவது ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய மிடுக்குள்ள தசையோடொக்குமத்தனை. ஆனபின்பு அவனையே உபாயமாகப் பற்றிப் பிழைக்கவேணும்.

விளக்கம் - (ஐம்புலனித்யாதி) - அடுத்து இத்தகைய கர்மயோகத்தை அங்கமாகக் கொண்ட உபாயமான பக்தியோகம் கூறப்படுகிறது. (ஐம்புலனகத்தினுள் செறுத்து) - கண் முதலான ஐந்து புலன்களையும் அவற்றின் விஷயங்களில் செல்லாமல் நிறுத்தி.

(நான்குடனடக்கி) – மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம் ஆகிய நான்கையும் அடக்கி. அல்லது ஆகாரம், உறக்கம், பயம், உடலுறவு ஆகியவற்றை அடக்கி என்றும் கொள்ளலாம். (முக்குணத் திரண்டவையகற்றி) – மூன்று குணங்களில் ரஜஸ் மற்றும் தாமஸ குணங்களை விலக்கி. ((ஒன்றினிலொன்றிநின்று) – மூன்றில் மீதம் உள்ள ஸத்வ குணத்தில் நிலைநின்று. (ஆங்கு) – அந்த பக்தியோகத்திலே. (இரு பிறப்பு அறுப்போர் அறியும் தன்மையை) – புண்யம், பாபம் ஆகிய இரண்டின் மூலமாக உண்டாகவல்ல ஸம்ஸார பந்தத்தை அறுக்கவல்ல உபாஸகர்களால் அறியக்கூடியவனாக உள்ளவனை.

வ்யாக்யானம் – 2

இனி ஸம்ஸாரபயபீதராய், முமுக்ஷுக்களாயிருப்பார்க்கு ஆச்ரணீயனா யிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (ஐம்புலனித்யாதி) – ச்ரோத்ராதிகளை விஷயங்களில் போகாதபடியாக நியமித்து. “நித்யா நித்யவஸ்து விவேகம், சமதமாதி ஸாதந ஸம்பத்து, இஹாமுத்ர பலபோகவிராகம், முமுக்ஷுத்வம்” என்றாற்போலே சொல்லுகிற ஸாதந சதுஷ்டயத்தையு முடையராய். அன்றிக்கே ஆஹாராதிகளைத் தவிர்த்து, ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களில் வைத்துக் கொண்டு ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களைக் கழித்து, நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வத்தையுடையராய்க் கொண்டு நின்று, அந்த யோகத்தாலே புண்யபாப ரூப கர்மங்களடியான ஸம்ஸாரிக துக்கத்தை அறுத்துக் கொள்ள வேணுமென்றிருப்பார் அறியும் ஸ்வபாவத்தையுடையனாயிருக்கும். ஸாதநாந்தர பரிக்க்ரஹம் பண்ணினார் உன்னைப் பெற்றுப் போகா நிற்க, உன்னையே ஸாதநமாகப் பரிக்க்ரஹித்த நான் உன்னைப் பெறாதே போவதே!

விளக்கம் – அடுத்து ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு பயந்து, மோக்ஷத்தில் நாட்டம் கொள்பவர்கள் அடையும் இடமாக உள்ளதைக் கூறுகிறார். (ஐம்புலனித்யாதி) – புலன்களை அவற்றின் விஷயங்களில் செல்லாதபடி நிறுத்தி. அல்லது – நித்யமான வஸ்து எது நித்யம் அல்லாத வஸ்து எது என்று அறியும் திறன், சமநிலையில் இருத்தல், தமம் என்னும் ஸாதனச் செல்வம், இம்மை மறுமைப் பயன்களில் விருப்பம் இன்மை, மோக்ஷ விருப்பம் ஆகியவற்றை உடையவர்கள். அல்லது ஆகாரம் முதலானவைகளை விலக்கி; ஸத்வம்-ரஜோ-தமஸ் ஆகியவற்றில் ரஜோ மற்றும் தாமஸங்களை விலக்கி; மீதம் உள்ள ஸத்வ குணத்தில் நின்று; இத்தகைய புண்யபாப கர்மங்களின் மூலமாக உண்டாகவல்ல ஸம்ஸார துக்கங்களை விலக்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று சிலர் இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களால் அறியக்கூடிய ஸ்வபாவம் உடையவன். இப்படியாக பல

ஸாதனங்களையும் கைக்கொண்டு, மோசடி அல்லாதவற்றையும் கைக்கொண்டு நிற்பவர்கள் உன்னை அடைந்தே தீர வேண்டும் என்று நிற்கின்றனர். இப்படி உள்ளபோது, உன்னையே உபாயமாகக் கொண்ட நான் உன்னைப் பெறாமல் இருப்பேனோ?

வ்யாக்யானம் – 1

(முக்கணித்யாதி) – தந்தாமுடைய கண்களில் மிகுதியாலும் ஜ்ஞாதிக்கயமென்கிற இதுவே ஏற்றமாகக் கணிசிப்பார்க்கும், அவர்களுக்கும் எட்டாத ஸ்வபாவத்தை உடையவ னென்கிறது. (முக்கண் நால்தோள்) – மூன்று கண்களையும் நான்கு தோளையுமுடையனாகையாலே பஹுபரிகரனாய். (ஐவாயரவோடு ஆறு பொதி சடையோன்) – ஐந்து வாயையுடைய பாம்பையும் கங்கையையும் ஏகதேசத்திலே அடக்கின் ஐடையையுடையனாகையாலே அதிக சக்தனாயிருந்துள்ள ருத்ரனும். (அறிவருந்தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை) – இப்பிடார் கொண்டு அறியவொண்ணாத ஸ்வபாவமாகிற பெருமையையுடையையாய் நின்றாய். ஆகையாலே பெரிய கிழாயான ருத்ராதிகள் நிலை இதுவானால் சூத்ரரான எங்களுக்குப் பெற விரகுண்டோ? நீயே விஷயீகரிக்குமித்தனை என்று கருத்து.

விளக்கம் – (முக்கண்) – தங்களுக்கு உள்ள ஞானம் வெளிப்படும் விதமாகவும், தன்னை அறிவு உள்ளவர்கள் என்று எண்ணிக் கொள்பவர்களுக்கும் கூட எட்டாத ஸ்வபாவம் உடையவன் என்றார். (முக்கண் நால்தோள்) – மூன்று கண்கள் கொண்டவனும், நான்கு தோள்கள் கொண்டவனுமான சிவன். (ஐவாய் அரவோடு ஆறு பொதி சடையோன்) – ஐந்து வாய்கள் கொண்ட நாகம், கங்கை ஆகிய இவற்றைத் தனது ஜடாமுடியில் ஒரு பகுதியில் கொண்ட ருத்ரன். இதனால் சக்தி மிகுந்து உள்ளவன். (அறிவரும் தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை) – இப்படிப்பட்ட ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ள ருத்ரனாலும், இந்தத் தன்மைகள் மூலம் அறிய இயலாத ஸ்வபாவம் கொண்டவன் என்னும் பெருமை மிகுந்து நின்றாய். இதன் மூலம், “மிகுந்த ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றி உடைய ருத்ரன் போன்றவர்களுக்கே உன்னை எளிதில் பெற இயலாதபோது, இவற்றைப் போன்ற ஏதும் இல்லாத எங்களால் உன்னை அடைய இயலுமா? ஆகவே நீயே எனக்கு அருள் செய்யவேண்டும்”, என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் – 2

அபிமாநிகளாயிருப்பார் எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநராயிருந்தார் களையாகிலும், அவர்களுக்கும் அறியவொண்ணாதபடியான உத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. (முக்கணித்யாதி) – லலாட நேத்ரனாய், "ஸர்வேச்வரன் நாலுதோளும் தானுமாயிருந்தான்" என்று தானும் நாலும் தோளையுமுடையனாய். ஐந்து வாயையுடைய அரவையுடையனாய், கங்கையை அடக்கின ஜடையையுடையனான ருத்ரன். தன்னுயர்த்தியெல்லாம் கொண்டு அறியப் பார்த்தாலும் அறியவொண்ணாத ஸ்வபாவமாகிற பெருமையை உடையையாய் நின்றாய். கிழாயார் படுகிறது இதுவானால் நானுன்னை அறிகையென்றொரு பொருளுண்டோ?

விளக்கம் – இவனுடைய உபாஸகர்கள் எத்தனை ஞானம் கொண்டுள்ளபோதிலும், அவர்களாலும் எளிதில் அறிய இயலாத மேன்மை கூறப்பட உள்ளது. (முக்கண்) – மூன்று கண்கள் உடைய ருத்ரன். எம்பெருமான் நான்கு திருத்தோள்களுடன் விளங்குவது கண்டு, தானும் அவன் போன்று இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி நான்கு தோள்களுடன் உள்ள ருத்ரன். ஐந்து வாய்கள் கொண்ட பாம்பையும், கங்கையையும் தன்னுள் அடக்கின ஜடாமுடியைக் கொண்டவன். இப்படியாகத் தங்கள் பெருமைகள் அனைத்தையும் எண்ணியபடி நின்று ருத்ரன் போன்றவர்கள் உன்னை அறிய முயன்றாலும், அறிய இயலாத ஸ்வபாவம் கொண்டவன் என்னும் பெருமையைக் கொண்டுள்ளாய். மிகுந்த ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றைக் கொண்ட ருத்ரன் முதலானோரின் நிலையே இப்படி உள்ளபோது, நான் உன்னை அறிந்துகொள்வேன் என்று கூறுவதற்கு ஏதேனும் பொருள் உள்ளதா?

வ்யாக்யானம் – 1

(ஏழுலகையிற்றினில் கொண்டனை) – ஆபத்து வந்தால் சக்தனோடு அசக்தனோடு வாசியின்றிக்கே ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் உதவியருளினாய். மஹாவராஹமாய், ப்ரளயங் கொண்ட ஏழுலகத்தையும் திருவயிற்றிலே வைத்தருளினாய். இத்தால், "ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையெடுத்தாற்போலே பவார்ணவங்கொண்ட என்னையு மெடுத்தருளவேண்டும்", என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஏழுலகெயிற்றினில் கொண்டனை) - ப்ரளயத்தினால் உண்டான ஆபத்துக் காலத்தில் "சக்தி கொண்ட ருத்ரன், சக்தி இல்லாத உயிர்கள்" என்று வேறுபாடு காணாமல், அனைத்து உயிர்களுக்கும் உதவினாய். மஹாவராகனாக நின்று, ப்ரளயத்தினால் சூழ்ந்த ஏழு உலகங்களையும் உனது திருவயிற்றிலே வைத்துக் காப்பாற்றினாய். "ப்ரளயம் சூழ்ந்த பூமியைக் காப்பாற்றியது போன்று, ஸம்ஸாரம் என்னும் பெரும்கடலால் சூழப்பட்டுள்ள என்னையும் நீ எடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டும்", என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - 2

(ஏழுலகெயிற்றினில் கொண்டனை) - ஆபத்து வந்தவன்று அந்த ருத்ராதிகளோ, நீயோ உதவினார்? ப்ரளயங் கொண்டு அண்டபித்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த லோகங்களை மஹாவராஹமாய்ப் புக்கிடந்தெடுத்துத் திருவெயிற்றில் ஏகதேசத்திலே ஒரு நீலமணி அழுத்தினாற்போலே கிடக்கும்படி வைத்தாய். ஸம்ஸார ப்ரளயங் கொண்ட என்னையோ எடுக்கலாகாது?

விளக்கம் - (ஏழுலகெயிற்றினில் கொண்டனை) - ப்ரளயத்தால் இந்த உலகிற்கு ஆபத்து வந்தபோது ப்ரம்மன், ருத்ரன் ஆகியோர்களா உதவினார்கள்? நீ அல்லவோ உதவினாய்? ப்ரளயத்தால் அனைத்து அண்டங்களும் சூழப்பட்டபோது, அந்த அண்டங்களில் ஒட்டிக் கிடந்த அனைத்து உலகங்களையும், மஹாவராகனாக நின்று, உனது பற்களால் குத்தி எடுத்தாய். இதனைக் காணும்போது, வெள்ளிப் பூணில் பதிக்கப்பட்ட நீலமணி போன்று இருந்தது. இப்படியாக அந்த உலகங்கள் ஒளிரும்படியாக உனது திருவயிற்றில் வைத்துக் கொண்டாய். இப்படி உள்ளபோது, ஸம்ஸாரம் என்னும் ப்ரளயத்தால் சூழப்பட்ட என்னை நீ எடுக்கமாட்டாயோ?

வ்யாக்யானம் - 1

(கூறியவறுசுவைப்பயனுமாயினை) - மநுஷ்யர்க்கு போக்யமான ஷட்ரஸரூபமான ப்ரயோஜநமானாய். "என்னுடைய ப்ரயோஜநத்தையுமெனக்குத் தந்தருளவேணும்" என்கிறார்.

விளக்கம் – (கூறிய அறுசுவைப் பயனும் ஆயினை) – மனிதர்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய ஆறுவகையான சுவைகளாக ஆனாய். ஆறுவகைகள் = உப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, இனிப்பு, காரம், கசப்பு. இது போன்று எனக்குப் பயன்படும்படியாக உள்ள உன்னை எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் – 2

(கூறியவித்யாதி) – சாஸ்த்ரங்களால் ஷட்ரஸங்களுடைய ப்ரயோஜந ரூபமாயிருந்து வைத்து என்னுடைய ப்ரயோஜநத்தை எனக்குத் தரவேணும்.

விளக்கம் – (கூறிய) – சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஆறுவகையான சுவைகள் மனிதர்களுக்குப் பயன்படும்படி உள்ளது போன்று, நீ உன்னை எனக்குத் தரவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் – 1

(சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுளமர்ந்தனை) – தம்முடைய போக்யமாயிருக்கும்படியை அருளிச் செய்கிறார். (சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுளமர்ந்தனை) – மிகவும் விளங்கா நின்றுள்ள பஞ்சாயுதங்களையும், வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியாயிருந்துள்ள திருக்கைகளினுள்ளே ஆபரணம்போலே அமரும்படி தரித்தாய். (சுந்தரநாற்றோள்) – அழகை வகுத்தாற்போலே நாலு தோளையுமுடையாய். (முந்நீர் வண்ண) – ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே!

விளக்கம் – (சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுள் அமர்ந்தானை) – தனக்கு அவன் எவ்விதம் இன்பம் அளிப்பவனாக இருப்பான் என்பதை அருளிச் செய்கிறார். (சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுள் அமர்ந்தானை) – ஆயுதங்கள் ஏதும் இல்லாமல் நான்கு திருக்கரங்களுடன் மட்டுமே காட்சி அளித்தாலும், அந்த அழகிற்கு த்ருஷ்டி கழிக்க வேண்டும்படியாக உள்ளாய். இப்படியாக உள்ள நான்கு திருக்கரங்களிலும், அழகாக விளங்கும் ஐந்து ஆயுதங்களை ஆபரணம் போன்று தரித்து நிற்கிறாய். அழகு என்பதை விளக்குவது போன்று நான்கு அழகான தோள்களைக் கொண்டவனே! காண்பவர்களின் களைப்பை நீக்குவதான கடல் போன்ற அழகு கொண்டவனே!

வ்யாக்யானம் – 2

(சுடரித்யாதி) – மிகவும் ப்ரகாசத்தை உடைத்தாயிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை, வெறும் புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியான அழகிய திருக்கையிலே தரிப்பாய். தனக்குத்தானே அழகை விளைப்பதான நாலு திருத்தோள்களையுடையாய், கடல் போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே!

விளக்கம் – (சுடர்) – உனது அழகான திருக்கரங்கள் நான்கும், ஆயுதம் ஏதும் இல்லாமலேயே த்ருஷ்டி கழிக்கும்படியாக அழகுடன் உள்ளன. இவற்றில் ஒளிவீசும்படியாக உள்ள திவ்யமான ஆயுதங்களைக் கொண்டுள்ளாய். ஆபரணங்கள் ஏதும் அவசியம் இல்லாமல், இயல்பாகவே அழகைக் கொண்டுள்ளதான நான்கு திருத்தோள்களை உடையவனே! கடல் போன்று, காண்பவர்களின் களைப்பைத் தீர்க்கும்படியான அழகைய வடிவம் கொண்டவனே!

வ்யாக்யானம் – 1

(நின்னீரடியித்யாதி) – தம்முடைய அபேக்ஷிதம் பெறுகைக்குப் புருஷகாரமுண் டென்கிறார். (நின்னீரடியொன்றிய மனத்தால்) – அநந்ய போக ரஸராய். (ஒரு மதி முகத்து மங்கையர் இருவரும்) – கல்மஷங்கழற்றின பூர்ண சந்த்ரனைப்போலே தந்தாம் போகத்தைக் கோட்சொல்லாநின்ற முகத்தையுடையராய். (மங்கையர்) – துல்யசீலவயோ வ்ருத்தாம் என்றும், யுவதிச்ச குமாரிணீ என்றும் தங்கள் பருவத்தாலே பிச்சேற்றவல்ல பிராட்டிமார் இருவரும். (மலரெனவங்கையில்) – புஷ்பத்தை த்ருஷ்டாந்திக்கவொண்ணாத மென்மையையுடையவான திருக்கைகளாலே. (முப்பொழுதும் வருட) – ஸர்வகாலமும் வருட. (அறிதுயில்) – ஆஸ்ரீத ஸம்ரக்ஷண ப்ரகாரத்தை அநுஸந்திக்கை. (அமர்ந்தனை) – வீசி வில்லிட்டு எழுப்பினாலும் எழுப்பப்போகாது.

விளக்கம் – (நின்னீரடியித்யாதி) – இத்தகைய பயன்களைத் தாம் பெறுவதற்குத் தம்மிடம் சரியான சிபாரிசும் (புருஷகாரம்) உள்ளது என்று கூறுகிறார். (நின் ஈரடி ஒன்றிய மனத்தால்) – உனது திருவடிகள் தவிர வேறு எதனிலும் தங்கள் உள்ளத்தைத் திருப்பாதவர்களாக. (ஒரு மதி முகத்து மங்கையர் இருவரும்) – நாம் காணும் சந்த்ரன் போன்று களங்கம் உள்ளதாக இல்லாமல், களங்கம் நீங்கிய முழு நிலவு போன்று,

தங்களது போகப்பொருளான எம்பெருமானை நமக்குக் காட்டித் தருவதாக உள்ள அழகிய திருமுகம் கொண்டவர்கள். (மங்கையர்) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் கூறுவது போன்று - துல்யசீலவயோ வருத்தாம் - ஒரே வயதும் குணமும் கொண்டவர்களாக, யுவதிச்ச குமாரிணீ - குமரிப் பருவம் முடிந்து மங்கையர் பருவத்தில் உள்ளவர்களாக, தங்கள் பருவம் மூலமாக திருநெடுந்தாண்டகம் (18) - எம்பெருமானையும் இவர்கள்பால் பித்துப் பிடிக்கும்படிச் செய்பவர்களாக உள்ள பிராட்டிமார்கள் இருவர். (மலர் அன அங்கையின்) - இவர்களின் திருக்கரங்களின் மென்மைக்கு ஒப்பாக மலர்களைக் கூடக் கூற இயலாதபடி மென்மையாக உள்ள திருக்கைகள் கொண்டு. (முப்பொழுதும் வருட) - எம்பெருமானின் திருவடிகளை எப்போதும் இடைவிடாமல் வருடியபடி உள்ளனர். (அறிதுயில்) - உன்னை அண்டிய அடியார்களை எப்படிக்க காப்பது என்று எப்போதும் சிந்தித்தபடி நீ உள்ளாய். (அமர்ந்தனை) - வில் கொண்டு அடித்து எழுப்பினாலும் அந்தச் சிந்தனை கலைந்து நீ எழும்பமாட்டாய்.

வ்யாக்யானம் - 2

(நின்னித்யாதி) - தேவரீர் திருவடிகளிலே ஒருமைப்பட்ட நெஞ்சையுடையராய். சந்தரணைப்போலே தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்த முகத்தை உடையராயிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரும் பூத்தொட்டாற் போலேயிருக்கிற ம்ருதுவான திருக்கைகளாலே திருவடிகளை வருட, ஜகத் ரக்ஷணாநுரூபமான யோகநித்ரையிலே ஒருப்பட்டிருந்தாய்; எனக்குப் புருஷகாரமில்லாமே இழக்கிறேனோ?

விளக்கம் - (நின்னித்யாதி) -உன்னுடைய பொருந்திய திருவடிகளில், வேறு எதிலும் மனதை வைக்காமல், தங்கள் சிந்தனை முழுவதும் வைத்தவர்களாக; காண்பவர்களின் களைப்பை ஆற்றும் சந்தரன் போன்று அழகாகக் குளிர்ந்த முகம் கொண்டவர்களாக பெரியபிராட்டியும், பூமிப்பிராட்டியும் உள்ளனர். இவர்கள் மலர்களால் தீண்டுவது போன்று, மென்மையான தங்கள் திருக்கரங்களால் உனது திருவடிகளை வருடியபடி உள்ளனர். இதனால் நீ உன்னை மறந்து, இந்த உலகைக் காப்பது எப்படி என்ற சிந்தனையில் ஈடுபட்டபடி உள்ளாய். ஆனால் எனக்கு ஏற்ற சிபாரிசு இல்லாமல், உன்னைப் பெறுவது என்ற பயனைப் பெறாமல் இருப்பேனோ?

வ்யாக்யானம் - 1

(நெறிமுறையித்யாதி) - முன்பு அநுஸந்தித்தபடியே ரக்ஷித்த ரக்ஷணப்ரகாரம் சொல்லுகிறது. (நெறிமுறை) - சாஸ்த்ர மரியாதை தப்பாதபடி. (நால்வகை வருணமுமாயினை) - சாதுர்வர்ண்யமும் நீயிட்ட வழக்கு. ஆத்மாக்களுக்கு வர்ணங்களைக் கொடுத்ததும், அவர்களுடைய அநுஷ்டானத்துக்கு ஆராத்யனாயிருப்பானும் அவனிறே. அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா என்றும், வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக: என்றும், சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (மேதகுமைம்பெரும் பூதமும் நீயே) - ஆத்மாக்களுடைய தேஹாரம்பகங்களான மஹாபூதங்களும் நீயே. (மேதகு) - மேவித் தக்கிருக்கும். மேவுகையாவது தேவ: அஹம் மநுஷ்ய: அஹம் என்கிறபடியே பொருந்தியிருக்கை. அதாவது யாதானுமோராக்கையில் புக்கு அங்கே தக்கிருக்கை. அதாவது கர்மத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கை. இத்தால் ஸத்தாதிகள் நீயிட்ட வழக்கான பின்பு உன்னையொழிய ரக்ஷகருண்டோ? என்கை.

விளக்கம் - (நெறிமுறையித்யாதி) - உலகைக் காப்பது எப்படி என்று எம்பெருமான் சிந்தித்தபடி உள்ளதாக மேலே கூறினார். இதனை எப்படிச் செய்கிறான் என்று விவரிக்கிறார். (நெறிமுறை) - சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டபடி, சிறிதும் மாறாமல் நடக்கும்படியாக. (நால்வகை வருணமுமாயினை) - நான்கு வகை வர்ணங்கள் உன்னால் படைக்கப்பட்டது. ஜீவன்களுக்கு நான்கு வகையான வர்ணங்களை அளித்ததும், அந்தந்த வர்ணங்களுக்கு ஏற்றபடி அவர்களால் ஆரதிக்கப்படுபவனுமாக அவனே உள்ளான். இதனை கீழே உள்ள பல வரிகளில் காணலாம்:

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா - அனைத்து யஜ்ஞங்களையும் அனுபவிப்பவனாக நானே உள்ளேன்.
- விஷ்ணு புராணம் - வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக: - அந்தந்த வர்ணாச்ரம தர்மங்களின்படி நடப்பவர்களால் மஹாவிஷ்ணு ஆரதிக்கப்படுகிறான், இதனைத் தவிர அவன் வேறு எதனாலும் மகிழ்வதில்லை.

- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (4-13) - சாதுர்வர்ணயம் மயா ஸ்ருஷ்டம் - நான்கு வர்ணங்களும் என்னால் படைக்கப்பட்டன.

(மேதகு ஐம்பெரும் பூதமும் நீயே) - ஆத்மா பொருந்தியுள்ள உடலிற்குக் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்களும் நீயே ஆவாய். (மேதகு) - பொருந்தியிருத்தல். மேவுதல் என்றால் - தேவ: அஹம் மநுஷ்ய: அஹம் - நான் தேவர்களாகவும் உள்ளேன், மனிதர்களாகவும் உள்ளேன் - என்று கூறும்படியாக பொருந்தியிருத்தல். திருவிருத்தம் (95) - யாதானுமோராக்கையில் புக்கு - ஓர் உடலில் புகுந்து அங்கேயே பொருந்தி, கர்மங்களுக்கு ஏதுவாக இருத்தல். ஆக எனது உடல் மற்றும் அதன் தன்மைகளுக்கு நீயே ஆதாரமாக உள்ளபோது, உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு ரக்ஷகன் உண்டோ?

வ்யாக்யானம் - 2

(நெறியித்யாதி) - சாஸ்த்ர மரியாதை தப்பாதபடி முறையிலே நடக்கிற நாலுவகைப்பட்ட வர்ணங்களும் நீயிட்ட வழக்காயிருக்கிறது. ஜகதாரம்பகமான பூதபஞ்சகங்களும் நீயிட்ட வழக்கு. ஸத்தாதிகளும் உன்னதீமான பின்பு உன்னையொழிய ரக்ஷகருண்டோ?

விளக்கம் - (நெறியித்யாதி) - சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டபடி நடந்து கொள்கிற நான்கு வகையான வர்ணங்களும் உன்னால் படைக்கப்பட்டு, உனது நியமனத்தின்படியே உள்ளன. இந்த உலகில் உள்ள சரீரங்களின் காரணமாக உள்ள பஞ்சபூதங்களும் உனக்கு அடிமையாகவே உள்ளன. அப்படி உள்ளபோது, உன்னைத் தவிர எனக்கு வேறு ரக்ஷகன் உண்டா?

வ்யாக்யானம் - 1

(அறுபதமித்யாதி) - ஸாமாந்யரக்ஷணஞ்சொல்லி விசேஷ ரக்ஷணஞ் சொல்லுகிறது. (அறுபதமுரலும் கூந்தல் காரணம்) - வண்டுகள் தேனைப் பருகி முரலா நின்ற திருக்குழலையுடையளாகையாலே போக்யபூதையான நப்பின்னை பிராட்டியின் பொருட்டு. (ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை) - ஏழெருத்தையும் ஊனப்படாதபடி நெரித்தாய். இத்தால் - நப்பின்னை பிராட்டியுடைய ஸம்சுலேஷத்துக்கு விரோதிகளைப்

போக்கினாற்போலே என்னுடைய விரோதிகளையும் போக்கித் தந்தருள வேணும் என்று கருத்து.

விளக்கம் – (அறுபதமித்யாதி) – உலகில் உள்ள உயிர்களை இவன் காப்பது பற்றிக் கூறிய பின்னர், இவன் நப்பின்னையைச் சிறப்பாகக் காப்பாற்றிக் கைப்பிடித்ததைக் கூறுகிறார். (அறுபதமுரலும் கூந்தல் காரணம்) – தேனைப் பருகும் வண்டுகள், இவளது கூந்தலில் உள்ள தேனைப் பருகும்படியாக வந்து பொருந்துகின்றன. இப்படியாக மிகவும் அழகான கூந்தலை உடையவளும், இனிமையானவளானவளும் ஆகிய நப்பின்னை பிராட்டிக்காக. (ஏழ்விடை அடங்கச் செற்றனை) – அவளை அடையும் பொருட்டு, ஏழு எருதுகளின் கழுத்தை நெறித்தாய். நப்பின்னை பிராட்டியுடன் நீ சேர்வதற்குத் தடையாக இருந்த எருதுகளை எப்படி அழித்தாயோ அது போன்று, உன்னை அடையத் தடையாக உள்ள எனது விரோதிகளை நீ நீக்க வேண்டும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - 2

(அறுபதமித்யாதி) – ஆறு காலையுடைத்தாய். மதுபாநார்த்தமாகப் படிந்த வண்டுகள் மதுபாநமத்தாய்க் கொண்டு ஆளத்திவையா நின்ற மயிர்முடியையுடைய நப்பின்னை பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான ருஷபங்கள் ஏழையும் ஊட்டியாக நெரித்தாய். என்னுடைய ப்ரதிபந்தகத்தையும் நீயே போக்க வேணும்.

விளக்கம் – (அறுபதமித்யாதி) – ஆறு கால்களைக் கொண்ட வண்டுகள், மதுவைப் பருகு மயக்கத்தில் இருந்தன. அவை நப்பின்னையின் அழகான கூந்தலில் படிந்து ரீங்காரம் செய்தபடி உள்ளன. இப்படிப்பட்ட அழகான கூந்தலைக் கொண்ட நப்பின்னையுடன் நீ சேர்வதற்குத் தடையாக இருந்த ஏழு எருதுகளை அழித்தாய். இது போன்றே என்னுடைய விரோதிகளை நீ நீக்க வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - 1

(அறுவகைச் சமயமும் அறிவரு நிலையினை) – அநாச்ரிதரான பாஹ்யருடைய நினைவுக்கு கோசரமில்லை.

விளக்கம் - (அறுவகைச் சமயமும் அறிவரு நிலையினை) - உன்னை ஏற்காத மதங்களைச் சார்ந்தவர்களால் அறிய இயலாதவனாக உள்ளாய்.

வ்யாக்யானம் - 2

(அறுவகையித்யாதி) - ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்ய ஸமயங்களால் அறியவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தை உடையையாயிருந்தாய்.

விளக்கம் - (அறுவகையித்யாதி) - சார்வாகர், பெளத்தர், சமணர், நையாயிகவைசேஷிகர், ஸாங்க்யர் மற்றும் பாசுபதர் என்னும் ஆறு வகையான சமயங்கள் உன்னை ஏற்கவில்லை. அவர்கள் ஏற்க முயன்றாலும், அவர்களால் அறிய இயலாத ஸ்வபாவம் கொண்டுள்ளாய்.

வ்யாக்யானம் - 1

(ஐம்பாலோதியை ஆகத்திருத்தினை) - ஐந்து லக்ஷணமுடைய திருக்குழற்கற்றையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தாய். மேற்சொல்லப்படுகிற ஐச்வர்ய ஸௌலப்யங்களுக்கு அடியான ஸ்ரீய:பதித்வம் சொல்லப்படுகிறது.

விளக்கம் - (ஐம்பால் ஓதியை ஆகத்து இருத்தினை) - பெண்களின் கூந்தலுக்கு சுருண்டுள்ள தன்மை, பளபளப்பு, நறுமணம், அடர்த்தி மற்றும் மென்மை ஆகிய ஐந்தும் லக்ஷணம் ஆகும். இவை பொருந்திய அழகான கூந்தலை உடைய பெரியபிராட்டியை உனது திருமார்பில் வைத்துக் கொண்டாய். எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஐச்வர்யம், ஸௌலப்யம் போன்ற குணங்கள் இவளது இத்தகைய சேர்த்தியாலேயே உண்டாகிறது என்று கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - 2

(ஐம்பாலித்யாதி) - அஞ்ச லக்ஷணத்தையுடைத்தான மயிர் முடியையுடையளாய், ந கச்சித் ந அபராத்யதி என்னும் பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினாய்.

விளக்கம் - (ஐம்பாலித்யாதி) - ஐந்து வகையான லக்ஷணங்களுடன் கூடிய கூந்தல் உடையவரும், ந கச்சித் ந அபராத்யதி - இங்கு குற்றம் செய்யாதவர்கள் யாரும் இல்லை - என்று நமது குற்றங்களைப் பொறுப்பவரும் ஆகிய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினாய்.

வ்யாக்யானம் - 1

(அறமுதல் நான்கவையாய்) - தர்மாதி ஸகல புருஷார்த்த ப்ரதனுமாய். (மூர்த்தி மூன்றாய்) - ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு நிர்வாஹனாய். (இருவகைப் பயனாய்) - ஸுக துக்கங்களிரண்டுக்கும் நிர்வாஹனாய். (ஒன்றாய் விரிந்து நின்றனை) - ஸர்வமும் ஸ்வப்ரகாரமாக இருக்கச்செய்தே, அவற்றோடு ஒட்டற்று நின்றாய். இத்தால் ஐச்வர்யஞ் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (அறம் முதல் நான்கு அவையாய்) - தர்மம் முதலான அனைத்துவிதமான புருஷார்த்தங்களையும் அளிப்பவன். (மூர்த்தி மூன்றாய்) - ப்ரம்மன், ருத்ரன் ஆகியவர்களை நிர்வகிப்பவன். (இருவகைப் பயனாய்) - சுகம், துக்கம் ஆகிய இரண்டுவகையான பயன்களை நிர்வாகம் செய்பவன். (ஒன்றாய் விரிந்து நின்றனை) - அனைத்தும் உனது சரீரமாக உள்ளபோதிலும், அவற்றின் தாழ்மைகள் உன் மீது ஒட்டாமல் நின்றாய். இப்படியாக இவனது ஐச்வர்யம் கூறப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - 2

(அறமுதலித்யாதி) - தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களாகிற புருஷார்த்த சதுஷ்டயங்களுமாய். ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு நடுவே ஸ்வரூபேண நின்று, அவர்களை சரீரமாக்க் கொண்டு நின்று ப்ரஹ்மவிஷ்ணு சிவாத்மிகாம் ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்தந: என்னலாம்படி நிற்பானாய். சுகதுக்கங்களுக்கு நியாமகனாய். காரணாவஸ்த்தையில் வச்சப்த வாச்யனாய். ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வந்தவாறே பஹுஸ்யாம் என்கிறபடியாய். விஸ்த்ருதனாய் நிற்கிறாயும் நீ.

விளக்கம் - (அறமுதலித்யாதி) - தர்மம், அர்த்தம், காமம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய நான்கு புருஷார்த்தங்களாக உள்ளான். ப்ரம்மன், ருத்ரன் ஆகியோரின் நடுவே தானே

விஷ்ணுவாக உள்ளான். அவர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு படைத்தலையும் அழித்தலையும் செய்கிறான். விஷ்ணுபுராணம் - ப்ரஹ்மவிஷ்ணு சிவாத்மிகாம் ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாந் ஏக ஏவ ஜநார்த்தந: - மூன்று செயல்களையும் செய்வதற்காக ப்ரம்மன், விஷ்ணு, சிவன் என்னும் பெயர்களை ஜனார்த்தனனே கொள்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளான். சுகதுக்கங்களை நியமிப்பவனாக உள்ளான். ப்ரளயகாலத்தில் அனைத்தும் தன்னுள் ஒடுக்கியவன் என்று ஒருவனாக நின்றான். ஸ்ருஷ்டி காலத்தி - பஹுஸ்யாம் - நானே பலவாகக் கடவேன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துமாக விரிந்தான்.

வ்யாக்யானம் - 1

(குன்றா மதுமலர்) - என்று மேலுக்கு நீர்மைக்கு எல்லையானவிடத்திலே சரணம் புகுகிறார். (குன்றா மது மலர்ச்சோலை) - குன்றாத மதுவெள்ளத்தை உடைத்தான பூஞ்சோலை. ஆராவமுதாழ்வாருடைய கடாஷுமாகிற அமுத வெள்ளத்தாலே வளருகிற சோலையாகையாலே நித்ய வஸந்தமாய்ச் சொல்லுகிறது. (வண்கொடிப்படைப்பை) - அழகிய கொடிக்கால்களையும் நீர்நிலத்தையுமுடைய. (வருபுனல் பொன்னி மாமணியலைக்கும் செந்நெலொண் கழனித்திகழ் வனமுடுத்த) - பெருகி வாரா நின்ற திருப்பொன்னி மஹார்க்கமான ரத்நங்களைக் கொழித்தேற வருகிற. இத்தால் விளைகிற செந்நெல்லையும் உடைத்தாகையாலே அழகிய கழனியையுமுடைத்தாய். விளங்காநின்ற அழகிய வநங்களாலும் சூழப்பட்ட. (கற்போர் புரிசை) - வித்வான்கள் படுகாடு கிடக்கும் நகரி. (கனகமாளிகை) - பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மாளிகை. (நிமிர்கொடி விசும்பில் இளம்பிறை துவக்கும்) - அதில் நிமிரா நின்றள்ள கொடிகள் சந்த்ரனைச் சென்று துவக்கும். (செல்வம் மல்கு தென் திருக்குடந்தை) - நிரதிசயமான ஸம்பத்தையும் போக்யதையையுமுடைய திருக்குடந்தையிலே. (அந்தணர் மந்திரமொழியுடன் வணங்க) - அநந்ய ப்ரயோஜநரான ப்ராஹ்மணர் ரஹஸ்யமான ஸூக்தங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயிக்க. (ஆடரவமளியில் அறிதுயிலமர்ந்த பரம) - தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே விரிக்கப்பட்ட பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே ஜகத் ரக்ஷணத்துக்காக உணர்ந்து கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாலே ஸர்வேச்வர னானவனே! (ஆடரவு) - திருவநந்தாழ்வானுடைய உச்ச்வாஸ நிச்வாஸங்களாலே தூங்கு தொட்டிலைப் போலே என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (குன்றா மதுமலர்) - என்று தொடங்கி ஸௌலப்பயத்தின் இருப்பிடமாக உள்ள ஆராவமுதனைச் சரணம் அடைகிறார். (குன்றா மது மலர்ச்சோலை) - வற்றாத மதுவைச்

சொரிந்தபடி உள்ள மலர்ச்சோலை. இந்தச் சோலை ஆராவமுதனின் கடாசுஷம் மூலமே வளருவதால் எப்போதும் வசந்தமாகவே உள்ளது. (வண்கொடிப்படைப்பை) – அழகிய வெற்றிலைக்கொடிகள் மற்றும் நீர் வளம் நிரம்பிய நிலங்கள். (வருபுனல் பொன்னி மாமணியலைக்கும் செந்நெலொண் கழனித்திகழ் வனமுடுத்த) – பாய்ந்து ஓடி வருகின்ற காவேரி, தன்னுடன் விலை உயர்ந்த இரத்தினக் கற்களைக் கொண்டு சேர்க்கும்படி உள்ள நிலை. இந்தக் காவேரியால் அழகான செந்நெல் விளைகிறது, அழகான கழனிகளைக் கொண்டதாக உள்ளது. அழகான வனங்களால் சூழப்பட்டது. (கற்போர் புரிசை) – பல பண்டிதர்கள் எப்போதும் வாசம் செய்கின்ற நகரம். (கனகமாளிகை) – பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மாளிகைகள் அந்த நகரத்தில் பல உள்ளன. (நிமிர்கொடி விசும்பில் இளம்பிறை துவக்கும்) – அந்த மாளிகைகளில் கட்டப்பட்டுள்ள உயர்ந்த கொடிகள் சந்திரனை உரசியபடி நிற்கின்றன. (செல்வம் மல்கு தென் திருக்குடந்தை) – இந்த நகரம் எது என்றால், தடையற்ற செல்வமும் இனிமையும் நிறைந்த திருக்குடந்தை. (அந்தணர் மந்திரமொழியுடன் வணங்க) – அங்கு அந்தணர்கள் எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல், எம்பெருமானை மட்டுமே தங்கள் பலனாகக் கொண்டு, பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ள வேதங்களைக் கொண்டு ஆராதித்தபடி உள்ளனர். (ஆடரவமளியில் அறிதுயிலமர்ந்த பரம) – எம்பெருமானின் திருமேனி பட்டதால் மயிர்க்கூச்சல் எடுத்து விரிக்கப்பட்ட படங்களுடன் ஆதிசேஷன் உள்ளான். அந்தப் படுக்கையில் இந்த உலகைக் காக்க அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்று எப்போதும் எண்ணியபடி கண்வளர்வதால், ஸர்வேச்வரன் என்று கூறத் தக்கவனே! (ஆடரவு) – ஆதிசேஷன் தனது மூச்சுக்காற்றை உள்ளே இழுத்து வெளியே விடுவதால், அந்தப் படுக்கை மெதுவாகத் தாலாட்டுவது போன்று உள்ளது என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் – 2

(குன்றாவித்யாதி) – குன்றாத மதுவையும் மலரையுமுடைத்தான சோலையையு முடைத்தாய், அழகிய கொடிகளையுடைத்தான தோட்டங்களையுமுடைத்தாய், மாறாத ஜல ஸம்ருத்தியையுடைத்தான பொன்னி பாய்ந்து ரத்நங்களைக் கொழித்து ஏறிடா நிற்பதாய். அழகிய செந்நெல்லையுடைத்தான கழனிகளையுடைத்தாய்த் திகழா நின்றுள்ள வந்ததைச் சுற்றிலேயுடைத்தாய். தொழிலோரப்படா நின்றுள்ள மதிளையுமுடைத்தாய். பொன்னாலே செய்யப்பட்ட மாளிகையில் நட்ட கொடிகளானவை ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற சந்திரனைச் சுவக்கினாலும் சுற்றிதா நிற்பதாய். நிரவதிக ஸம்பத்தையும் போக்யதையையுமுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே ப்ராஹ்மணர் வேதாந்த

ஸூக்தங்களைக் கொண்டு ஆச்ரயிக்க, உன்னோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே ஜகத்ரக்ஷணத்திலே அவஹிதனாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகளே!

விளக்கம் - (குன்றாவித்யாதி) – வற்றாத தேனையும், எண்ணற்ற மலர்களையும் கொண்ட சோலைகள் உள்ளன. அழகான கொடிகளால் சூழப்பட்ட தோட்டங்கள் உள்ளன. எப்போதும் வற்றாத நீரைக் கொண்ட காவேரி இரத்தினக் கற்களைக் கொண்டு சேர்த்தபடி உள்ளாள். அழகான செந்நெல் கதிர்களால் நிறைந்த வயல்களும், நீரால் சூழப்பட்ட வனங்களும் உள்ளன. அழகான வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய மதிங்கள் உள்ளன. மாளிகைகள் அனைத்தும் பொன்னால் வேயப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் கட்டப்பட்ட பலவண்ணக் கொடிகள், வானத்தில் திரிகின்ற சந்திரனைத் தீண்டியபடி உள்ளன. எல்லையற்ற செல்வம், இனிமை ஆகியவை எப்போதும் உள்ளன. இப்படிப்பட்ட திருக்குடந்தையில் சயனித்துள்ள ஆராவமுதனை, அந்தணர்கள் வேதங்களால் போற்றியபடி உள்ளனர். உனது திருமேனியின் தொடுதலால் விரிந்த பணங்களுடன் காணப்படும் ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கை மீது சயனித்தபடி, இந்த உலகைக் காப்பது பற்றியே எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவனே!

வ்யாக்யானம் – 1

(நின்னடியிணை பணிவன் வருமிடர் அகல மாற்றோ வினையே) – உன்னுடைய திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். இத்தை அநுபவிக்கைக்கு விரோதியைப் போக்கியருள வேணும். இத்தால், இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் ஸித்தமான உபாயத்தைப் பற்றிவிடுகிறார்.

விளக்கம் - (நின்னடியிணை பணிவன் வருமிடர் அகல மாற்றோ வினையே) – ஆராவமுதனே! உனது பொருந்திய திருவடிகளில் நான் சரணம் புகுந்தேன். இப்படியாக உனது திருவடிகளை நான் பற்றிய பின்னர், அதற்கும் உனக்கும் தொடர்ந்து கைங்கர்யம் செய்தபடி இருப்பதற்குத் தடையாக உள்ளவற்றை நீ நீக்கி அருள வேண்டும். இப்படியாகத் தனது விருப்பங்கள் கைகூடவும், தனக்குப் பிடிக்காதவை நீங்கவும் அவனையே உபாயமாகப் பற்றுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – 2

(நின்னடியிணையித்யாதி) – என்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாக தேவரீர் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தேன். நீயும் உன்னுடைய ஸ்வரூபாநுரூபமாக என்னுடைய ஸம்ஸாரிக வருத்தத்தைக் கழித்துத் தரவேணும் என்கிறார்.

விளக்கம் - (நின்னடியிணையித்யாதி) - ஆராவமுதனே! உனது பொருந்திய திருவடிகளில் நான் சரணம் புகுந்தேன். நீ உனது இயல்பான நிலையால், என்னுடைய ஸம்ஸார துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்கி அருள வேண்டும்.

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
திருவெழுகூற்றிருக்கை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானங்கள் ஸம்பூர்ணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே தஞ்சம்
திருக்குடந்தை உறையும் ஆராவமுதன் திருவடிகளே தஞ்சம்
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே தஞ்சம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே தஞ்சம்